

PHONG-HOA'

16
trang

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

TÒA SOẠN: N°25 BOULEVARD HENRI D'ORLEANS
TRẠI SỰ 4 X° 1 BOULEVARD CARNOT - HANOI
FONDATEUR DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN QUÂN MAI

DIRECTEUR
NGUYỄN TƯỜNG - TAM

GIÁ BÁO
1 năm 3poo
6 tháng 1, 60
3 tháng 0, 90
BỘNG LƯƠNG NGOẠI QUỐC
ADMINISTRATEUR GÉRANT
PHAM-HUU-NINH

7
744

SÔNG CHẾT

Tác-phương họ yêu, họ trọng cái sống, bao nhiêu tình-thần nghị-lực đều đem ra làm cho đời người được sung sướng hơn, vui vẻ hơn, hoạt động hơn. Tim tôi máy móc, nghiên cứu khoa-học chẳng qua là để cho người ta được sống một cách đầm thắm...

Dân Việt-Nam ta lại coi rẻ cái sống trọng cái chết. Ta hơu họ hay kém họ & chở ấy.

Ăn no, mặc ấm, ở với nhau cho hòa thuận, vui vẻ, tưởng đời này ai cũng nghĩ thế. Nhưng mà không.

Cái đời mình dẫu vô vị đến thế nào đi nữa, mà lắc hai tay buông suối, có ma lo giò nhớn, có nhiều câu dối phăng, có nhiều tiếng khóc hờ, mình cũng phải lấy làm mân nguyện. Sóng dẩy khô sở, ám cơm hầm, vận do rách, cũng cam lòng, miễn sao có tiền mua lấy cái quan tài son son thiếp vàng để đến lúc nhâm mật di, có gốm đẹp, có sơn lốt giữ bền được nắm strong khô.

Mấy gian nhà thờ phải cho lồng lồng уг nghi, đến ngày giỗ, phải có cỗ bắn linh đình để cho lồng mạc đến ăn, bốn lồng đổi lấy bốn cỗ kè cũng không đặt: phải mua vàng hương áo mũ đem đổi cho người chết được hưởng lấy đồng gio lán.

Không những thế. Mỗi năm lại phải mang lẵn lão mộ, mà đèn nhang trên bàn thờ bao giờ cũng phải có. Cũng vì đấy mà nhiều người năm nǎm, tháng tháng phải ở lì chốn quê cha đất tổ, khu khu giữ lấy mảnh ngõi mộ tổ, hôm sớm phụng thờ. Càng vù dẩy mà dân Việt-Nam ta có lì hương, đèn hồn giỗ tết cũng phải giữ vè...

Ta mến cái chết, nên chỗ nào cũng háng nói đến, nghĩ đến người đã qua khứ. Bước chân ra ngoài ngõ như vào một bãi tha ma, chung quanh mình lúc nào cũng như phảng phất những linh hồn gần gũi hay xa lạ :

Loanh quanh ở trong lăng, không rời khỏi lũy tre sanh, ngồi mô lồ. Ở buổi đời này mà vẫn giữ lấy lối cũ, còn cạnh tranh làm sao được sinh tồn làm sao được!

Thiếu-niên ta phải tìm đường mà tiến, tiến vào con đường sống để sinh-hoạt một cách có phong vị. Người đã chết rồi, ta chỉ mến thương, yêu kính, noi theo tri người mà đạt lấy những điều mà người mơ tưởng lúc bình sinh.

Ta nghĩ đến người chết, nhưng trước nhất ta nên nghĩ đến người sống!

TÚ-LINH

Cảnh trong Hội-chợ

Công-tử theo đuôi

dao

Cậu bé — Chị này, mỗi lần em đi ra sau, thi con chó mực nó cứ chạy theo nó ngài!
Cô chị (nói to) — Mỗi lần chị đi ra ngoài phố... cũng thế!

MỤC TÂM

THẾ GIỚI CỦ GIẤY

Võ Lòng

Ngày ngày đi qua nhà học, tôi dừng chân đứng nghe anh tôi và hai em ông đồ đọc sách sang sảng thi trong lòng tôi lấy làm sợ hãi và cùng Vị bấy giờ tôi tuy mới lên sáu tuổi, nhưng lương tri tôi đã biết tưởng tượng mà dự đoán rằng thế nào tôi cũng không tránh khỏi cái cầu mà anh tôi dương qua: cái cầu đi học.

Tôi cho rằng phàm làm thân con trai là phải học. Chủ thể mà hễ mẹ tôi âm tôi vào lòng hỏi: « Con nhứt lên làm gì? » thì tôi không ngần ngại trả lời ngay:

— Con nhứt lên đi học.

— Học để làm gì?

— Học để thi đỗ làm quan.

Bao giờ tôi cũng trả lời như thế, và bao giờ mẹ tôi nghe câu trả lời cũng ôm ghì lấy tôi mà hôn lấy hôn đê:

— Ủ, con học thi đỗ làm quan cho thầy me nhứ nhé!

Thành thử hễ mẹ tôi hỏi tôi câu « con nhứt lên làm gì? » thì lòng tôi sung sướng lắm, vì tôi biết thế nào cũng sẽ được mẹ tôi hôn bit ấm yểm.

Tuy thế mà tôi không cho học và làm quan là danh dự, và tôi đã biết quan là gì. Tôi chỉ yên chí rằng đó là một sự bắt buộc phải làm. Vì thế, nếu tôi lo lắng lắm: tôi lo rồi cũng đến như anh tôi xuất ngay cầm đầu đọc sách, mất cả thời giờ chơi đinh, chơi chùa.

Sự phòng đoán của tôi chẳng bao

lâu đã thành sự thực.

Một hôm ông đồ đương ngồi uống rượu với cha tôi. Tôi quẩn so lầm lém tay cầm con chim mới đẻ chạy sòng sọc vào khoe:

— Thầy oi thầy. Con bắt được con chim không có lông!

Tôi cho đó là một sự phết minh của tôi, vì tôi chỉ tưởng tượng được loài chim có lông và bay lượn trên không, chứ không bao giờ tôi lại ngờ rằng có con chim dở huây huây và nhăn nhại như thế.

Vừa trông thấy con vật khổng nan ngọ ngoạy trong bàn tay tí hon của tôi, cha tôi vội kêu:

— Giời ơi! Con bắt ở đâu thế? Có vật ái không?

Tôi vội vàng ném con chim xuống đất mà trả lời:

— Bầm thay, con không bắt, nó rơi ở trên mái nhà xuống đấy... Không biết ai vật lồng nó đi nên nó không bay được.

Ông đồ nhìn tôi chòng chọc, khiến tôi sợ quá, cúi mặt xuống. Ông nâng cốc ruyu gần môi, thong thả bảo cha tôi:

— Tháng này, tôi xem ra nghịch ngợm mà lại không có trí xét đoán, phải cho học mới được. Thành nhân có giày rằng: nhân bắt học, bắt tri lý, người chẳng học, chẳng biết lý.

Cha tôi thừa nhô chắc cũng có học nhiều nên hiểu thấu được câu của thành nhân. Ma không những cha tôi

biết, cha tôi lại đối đáp được cả bắn g chữ nho. Sau một hộp rượu và một tiếng khà, cha tôi gật gù đầu trả lời ông đồ:

— Phải cu nói chí phải. Ấu bối học, lão bà vi? Trẻ chẳng học, già làm gi?

Tôi đứng há hốc mồm nghe hai người nói chuyện bằng chử, trong lòng lấy làm kính phục lắm.

Ông đồ lại quay lại nhìn tôi, nhưng lần này thì ông tươi cười chứ không cầu cát như lần trước, nên tôi cũng bớt sợ. Ông soa đầu tôi mà nói rằng:

— Con nghe lời cha con nói đó. Vậy con cần phải học, để lớn lên mà giúp vua, giúp nước. Thành nhân có giày rằng: muôn tri thưa nước, thì trước kia tè thưa nhà, muôn tè thưa nhà thì trước phải sửa thưa thành, muôn sửa thưa thành thì trước phải chỉnh thưa lồng, muôn chỉnh thưa lồng thì trước phải thành thưa ý, muôn

thành thưa ý thì trước phải tới thưa biết, nghĩa là phải học. Ấy là ta dịch ra tiếng ta cho con hiểu dù chử thành giày bắn g chữ Hán kia.

Cha tôi cũng biết lời thành giày là bay lầm, nhưng tuy thế mà vẫn không quên nhăng sự thực ở trước mắt. Ngài sợ ông đồ còn nி nữa, liền cầm đầu nói:

— Cu ní! Mời cu can cốc rồi soi cát, chẳng người cát cảnh.

Còn vita hướng dẫn buồng bài, ông đồ đã bắt lấy ngày lịch xem ngày. Xem xong ông đặt quyền lịch lầu xuống giường, ứng dụng nói rằng:

— Số chay thế mà đỗ. Hôm nay khai tam được.

Cha tôi tính vẫn cần thận liền hỏi:

— Vày hôm nay nghỉ nhập học à?

— Không, nhưng nghỉ lễ tự, thường luong.

Cha tôi ngân ngữ:

— Thưa cu, thế sao gọi là tết ngày được.

Ông đồ cười nhạt như thương hại cho cái học lực của cha tôi con kém, rồi đặt lại cái mục kính gọng đồng cho ngày ngắn mà giảng nghĩa rộng:

— Việc nhập học là do ở xã lế-tự mới có. Còn như người có học vẫn tức như nhà có nóc. Nhồi tư tưởng thành hiên vào bộ óc đốt nát cũng vì như cát nát cho nhà. Vậy thi nghỉ lễ-tự thường luong cũng tức là nghỉ nhập học. Vậy cu bảo thời sít, sít dậu xanh và mồ gà, gà giò non, để chiều nay tôi khai tam cho cháu.

(Cuối nữa)

Nhật Linh

NÉNHÚT THUỐC THƠM ANG LÊ hiệu

COMPAGNIE COLONNE TABACS
Chloré ATOM 7% NICOTINE

0,13

Tuyệt hết Bệnh Lưu Giang

Các ngài sưa khi khởi chứng bệnh tết 1-4: còn lại Nước tiêu khí trong khi vàng, lấp vào cái cốc trắng thay, rắc vào đục, chư dầu sợi chỉ giấy già nhú nũi, que đầu thường với dính, lấp thủng ra đôi lì mủ, hoặc sét khi ngũ cây. Trước khi tiêu tiện nôn thẩy mót chát trắng tráng nhau súa đặc, ăn lùi, đặc hoặc làm việc gì quá đà bệnh lại ; hoặc phát, mà có người xướng hàn (buồng thẩy đau mủ) như chí đều là nọc lận chưa đị tết lẩn, di độ: còn lại nên thường phát như vậy. Muốn trả hết bệnh cần thi tu dung ngày thứ thuốc kén thời tuyệt lâu (thuốc trết nọc) giá 10.50 m/l h. Nhé 2,3 bộn nặng 4,5 hổp là khỏi cùi. Vì thuốc ấy đã nhiều người dùng qua, nên đã biết là nghiệm của thuốc liều tinh.

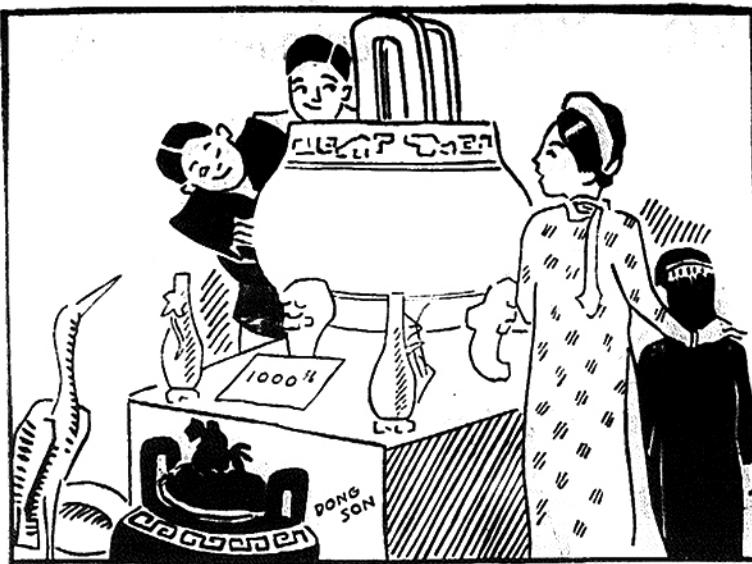
Còn người đang thời kỳ phát bệnh, đi đái ít mội, cường dương thấy đau, nỗi hờn, ra menses mủ ; là thời kỳ bệnh đang phát. Như thế dùng ngày thứ thuốc chữa bệnh (Thuốc chữa đang thời kỳ phát) giá 0p.50 một l. 1 p nhé 4,5 hổp nặng 6,7 h. m là khỏi ngay.

Mà người bệnh phát ra lú: hãy hấp sot nồi hạch qui đầu lò leit minh mủ, mầm lít roết mồi xương dau thich thoả g thá, hấp gật giật. Như thế dùng ngày 4,5 thuốc Giang giá 0p.70 1 l. m là khỏi ngay.

Nhiều thuốc đã kè ra đây đều không công phạt khung bài sinh gực. Biên đã nhiều người uống khói, va đã nhặt được nhiều giấy cũ rong cũ của các người uống khói gác về cùi da. Dùng nhé dùng cái giấy cũ cùi chì cùng lếu các nụi cùi mìn để sạc đê cùi gù miết. Nutzung vi cùi bay là bệnh kin. Vậy xin miết.

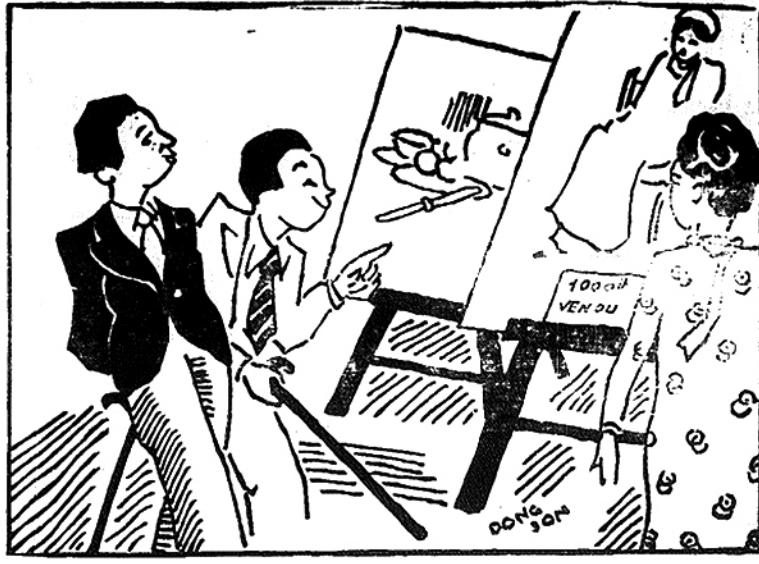
Bình-Hưng 09 Pavillons (phố Mã-Mây) | **Lầu nói 543**

Họ xem tranh dâu xảo

— Nay anh, trông tinh khò-ô-ông... mà lại heo động nữa!

Họ xem dồ dâu xảo

— Nay anh, trông khẩu tệ!

..TỪ NHỚ ĐẾN NHỚN..

Văn để giảm tài binh
tại hội quốc-liên

Việc hai nước Trung, Nhật chưa giải quyết xong, đã đến văn để giảm tài binh. Nước Đức, sau khi chiến tranh, binh bị giảm đi rất nhiều, đến nay được cơ hội yêu cầu hai điều: một là, các cường quốc khác, nhất là nước Pháp, phải giảm binh đi cho bằng nước Đức, hai là phải đe cho nước Đức được tăng tài binh lên cho bằng các cường quốc khác.

Nước Pháp không bằng lòng, nước Anh không bằng lòng, nước Mỹ cũng không bằng lòng.

Lẽ tất nhiên là không nước nào giảm tài binh đi cho bằng nước Đức, mà không muốn cho Đức tăng binh bị lên cung là lẽ tất nhiên.

Đức cũng không bằng lòng, doa ra bối, doa không đến hội đồng giảm tài binh, rồi từ việc đúc súng ống khi giờ.

Các nước khác cũng vậy, cứ việc đúc súng ống khi giờ...

Mà mấy ông đại-biều cứ việc bàn đến văn để giảm tài binh.

Ché Tông-Thống nước Mỹ

Hai ông Hoover và Roosevelt tranh nhau ghế Tông-thống rất là rứ rỏi. Kết quả, ông Roosevelt thắng. Tình thế nước Mỹ có lẽ thay đổi hẳn. Mà thay đổi này có lẽ là về việc rượu.

Bên Mỹ xưa nay vẫn cấm uống rượu, cũng vì thế mà dân Mỹ họ say xưa cả ngày lẫn đêm.

Bây giờ dân bộ muôn đòi lại, xin cho họ được phép uống rượu tự do. Rồi vì thế... có lẽ họ lại không ai say nữa.

Nghị-Viện với Phụ-Nữ

Các ông nghị họp hội-dồng thường niên được thiêu bã chú ý lắm. Phiền một nỗi các ông còn thèn thò như con gái đến thi, muốn cho người ta khen. Cò con gái đến tuổi cập kè, xấu dấy cũng muốn cho người ta khen đẹp, các ông nghị đến lúc bàn việc nước, mấy đấy lại bảo rằng mình thức...

Nghị-Viện với báo giới

Báo Bạn dân vừa rồi có nói đến các ông, khen các ông, chỉ khen các ông.

Theo báo ấy thì các ông xin cho phóng viên các báo được vào dự hội đồng, vì các ông muốn cho các báo bô-bào cho những điều thịnh cầu của các ông, những điều thịnh cầu ấy lẽ tất nhiên các ông cho là ghê gớm. Không ngờ các báo viết bằng quốc ngữ có quyền tự chủ, nên có lâm ông ngồi phải đem lên mặt báo cho thiên hạ bình phẩm.

Nghe đâu có ông lên nắn ni nỗi hơn điều thiệt với quan Thông sứ, các ông biết đâu nắn ni thế lại tỏ ra rằng minh ngay trật, thà nín thịt đi phai bom.

Các ông không muốn cho báo giới được quyền chế các ông, ấy thế mà nêu ai báo các ông xin cho báo giới được tự do, các ông lại ký cả hai tay.

Còn - hờ độ nào, các ông nghĩ bằng bài xin bỏ giấy chữ tay ở các lớp Sơ-dâng, mà đến con ông ấy, ông ấy lại muốn cho học chữ tay ngay từ lớp đồng áu.

Phải làm thịnh cầu, là thịnh cầu cho người khác.

Từ ông Huân đến các ông Kiêm
Ngày xưa, các bà giáo nói đến chồng

chí thấy dùng một tiếng : quan giáo. Hơn một năm nay, nhiều bà lo, lo việc ăn khao cho chồng lên chức quan Huân, quan Kiêm, quan Đốc, nhưng trong bụng các bà ấy lại mừng, mừng... được làm bà lớn thực thụ.

Các bà giáo lo, các ông giáo cũng lo... lo mua áo thịnh sanh, thê bài ngà, điều ống, chấp khảm, lo cả mua lọng nữa.

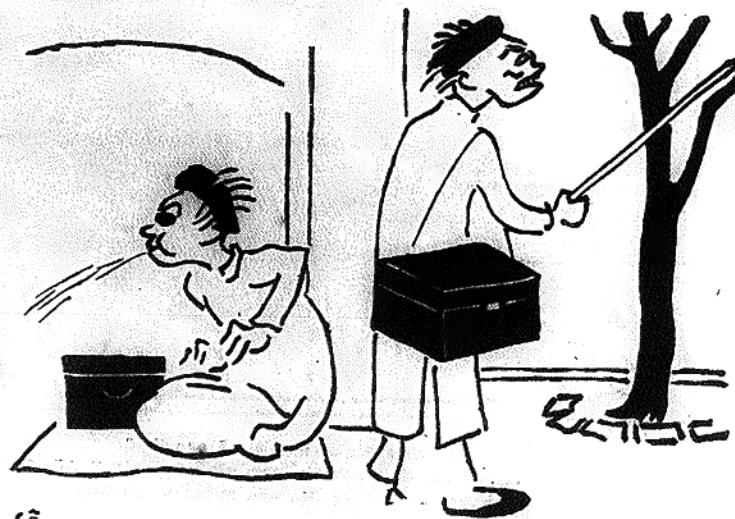
Nhưng không phải là các ông vụ hư danh dàn, chàng qua là các ông thích vận áo thịnh, thích đeo thê ngà, thích bút thuốc lão dãy thôi !

Đối với bạn đồng nghiệp

Một tỉnh chỉ có một quan Đốc hay một quan Kiêm, mỗi huyện cũng chỉ có một quan Huân. Còn thi là « thày giáo » cả. Đó là thày giáo thì đối với quan trên phải giữ lễ, ấy là lẽ thường.

Các ông giáo thi sai không bắt thế cho, không biế tết tình phải van hầu quan Kiêm, gặp quan Kiêm không biết vái, giài, ngay giỗ nhà quan Kiêm không biết lên ra mắt, quan Kiêm không bằng lòng là phải lâm, mà quan có quở, chỉ nên vái rồi lui ra, sau mới có cơ lâm... quan Kiêm.

Thầy bói cãi nhau

Cô Tô

— Ông nhò vào mặt mày bây giờ!

— Ông thi cho mày một gậy, cho chết bỏ đời nhà mày!

Thiếu niên nước ta không phải là trẻ, nhưng mà là già, và có dù cả những tinh nết qui hóa của cái tuổi ấy.

Không phải là trẻ, vì thiếu niên ta đạo mạo nghiêm trang như một cụ nho ngoài bầy mươi tuổi. Dì dứng, an nói, và đến cả tư tưởng đều phải có khuôn phép hàn hoi, không được nói mạnh, không được cười to. Chiếc chiếu trải không ngay không được ngồi, miếng thịt thái không vuông không được ăn, (lời dứt Không giặc).

Tiểu, sác, yên, đồ, không được bén mảng đến, vì đó là những cuộc chơi của tuổi già, nếu chơi những thức ấy trong vòng ba mươi tuổi, thì lại là trẻ con mất.

Những kẻ nào hay vui vẻ cười dừa, hay tập thể thao, thì họ hàng làng mạc chỉ coi là đứa trẻ lén ba, không, còn kèm một chút. Nếu lại không nghĩ theo sách của thành hiền, thì để chỉ bằng dừa tré lên một.

Phải biết rằng dùi ngầm thư túy, thòi vần than giải thương cho cuộc đời biến đổi, cũng như các cụ ta xưa ngầm thư túy, thương cho cuộc đời biến đổi.

Nói cho đúng, thì thiếu niên ta có cái bõ ngoài thực già, già cẩn, già cỗi.

Có cái bõ trong cũng già nỗi, già cỗi già cẩn.

Mà làm gì có thiếu niên nữa. Trên mảnh đất này, chỉ có rất những cụ cụ, cụ già và cụ non.

TU LÝ

Đợn nhà !

Hiệu Bảo-ché Thiê-Hòa-Dương trước ở số nhà 25 phố Láng giao gần chợ Đồng Xuân.

Nay dọn đến số nhà 20 phố Hàng Đường vẫn xem mập và bán thuốc như thường.

Vậy các ngài có lòng chiết cố xin rời gác ngược lại. Bản hiệu rất lấy làm hoan nghênh

Thiên-Hòa-Đường chủ nhân
Hùa-Gia-Ngu.kinh cito

Chuyện ngắn

TÔI LÀM VỢ!...

Ai nói đến rượu, nhất là rượu đàm cười là tôi lại sợ. Thật vậy, vì rượu cười mà tôi phải một mẻ hú via, mà cũng vì rượu cười mà tôi lấy nhà tôi.

Thật ngần ngại quá! Các bạn hữu đã biết, 5 năm về trước tôi còn là một gã thiếu niên tinh tinh rất phóng d籣... 21 tuổi đầu, vừa bỏ ghế nhà trường nhập lich dân cao giây. Lương bông dầu chẳng dám ba trăm giây nhưng cũng đủ cho mình tiêu sài rông rã.

Một mài trong cuộc truy hoan, bao nhiêu những sự khoái lạc vật chất của tuổi trẻ đem buồng hầu hết. Lúc ấy động nhà bàn đến lấy vợ là chối bài bài, Việc gì đang sung sướng lại rước cái nợ ấy về cho nó-eo!... Cơm hàng cháo cháo...! còn hơn, chứ sung sướng gì e cơm me đĩa quanh năm?

Bởi mình thế, tự cao là thô lâm, là lâng man lâm! Ai ngờ: ghét của nào giờ chao của ấy, thế mấy lôi!

Phải, tôi còn nhớ cuối năm ấy anh B... bạn học cũ với mình xuống Nam ăn cưới. Hấp tấp sắp sửa bồ ngay xuống chốn quê cu Tú-xương.

Anh B... con một ông huyện mới về hưu, nhà vào bậc giàn ở thành Nam vừa đại dâng khéo, bây giờ tiêu... con givui bằng! Phu o nồ liên thanh, yến tiệc l inh đình suốt ngày, thời thời cíc danh hoa ở nơi núi Gòi, sông Vy lại jàm giúp xuôi ngày không ngọt? Nhà anh B., cũng có cô em gái xuân xanh căng đờ đôi chim gi đó, khuôn rặng đầy đặn, trông trắng trẻo, mâm mâm... công việc trong nhà ra rắng thao lâm thời phái.

Thấy khach Hà-thành xuống, suốt ngày leo seo sai đầy tờ, bánh trái, tay cò làm bày ra như là hán.

Tôi hôm động phòng, mình đã bàn mảnh với anh em đồ cho chủ đề một bữa thực say, chơi khăm cò dâu cho biết tay lú «quì dậy» Hà-thành. Ai ngờ chủ đề cũng chẳng phải tay vừa, cũng là hạng thùng không dày, cứ tay đói với mình mãi hể lu nhô dễn lu nhón,

Một sự chẳng ngờ

Tưởng số xưa nay tôi vẫn cho là một Khoa-học thường thức để tiêu khiển song vì lính tò-mò nên tháng hai vừa rồi tôi có đến chơi nhà ông Thần-cốc-Tử, số 49 phố Hàng Bông để xem 1 quả Cát hung, ván hạn tương-lai dřteng».

Ông nói đều đúng cả, nhưng ông có giận một điều cần thiết rằng phải để phòng, kéo đến tháng tám này khéo iến vợ chết con chết.

Tôi chẳng dè ý đến lời đoán, vì vợ bì đang có thai mà khỏe mạnh; thế mà đến tháng tám ngày mồng chín xon tôi chết, đến mười hai vợ tôi chết nót cách chẳng ngờ.

Tôi rất đau đớn, song rất phục tài ông Thần-cốc-Tử là một nhà tướng số rất giỏi đời nay. Vậy có vài hàng thành thực giới thiệu ông với bà con ta.

Bà-nhọc-Khang

320 Route de Hué

Sau không biết bao nhiêu bài mèo-loa rượu, mình chỉ còn chấp chón thấy họ bồi vội vào chán chả đẽ và bỗn thảng sốc ngược vào tận phòng. Còn mình thì hai đứa sốc lên gác, dài vào trong buồng.

Ái cù hay rượu mới rõ cái nghiệp uống rượu là hay di giải.. nên đã mềm gi xuống, còn phải ngóc giày sờ soạng ra cầu thang mấy bận. Thế rồi cứ thiếp đi đến sảnh bạch, mặt giờ lên một con sào rồi mà chưa giây. Sau thấy lop cộp tiếng guốc di ở thang gác, tiếng vỗ cửa và leo seo: «Con gái nhà có việc mà bây giờ chưa giây. Giật mình bừng mắt giây thời ôi chao ôi là chao, mình ngủ tay vẫn quàng cổ một mỹ nhân tóc mây bỗ sôa. phong phanh có chiếc áo cánh lúa.. Minh chỉ kêu được có tiếng: «Ôi» thời cửa đã mở, bà cụ huyện bước vào, mà cù bé cũng vừa mở mắt. Thị ra ban đêm chuênh choing, buồng mình chẳng vào lại đậm vào buồng con gái cụ huyện, rồi cứ thế leo lên giường nằm làm một giấc đến sáng. Cù bé cũng suốt ngày mệt nhọc cù ngủ lỳ.

Khổn nạn, ai thử đoán thử tôi xem quang cảnh lúc ấy ra sao. Như người ta, cụ huyện cứ yên, trong nhà đóng cửa giây nhau. Không thể bà cụ cứ vò đầu vò tai gầm thét: «Thôi giết già già này rồi. Đêm đồn...»

Cu ông ở dưới nhà lập cập lên, chú đẽ cũng mắt nhắm mắt mở lop ngóp dò đến. Minh mười miệng cung chẳng phản được trái phải, cù đành ý thần sác ra, cười gượng, ai soay ngang soay ngửa thế nào thi soay.

Thế rồi nửa tháng sau tôi lấy vợ, tôi lấy con gái cụ huyện, nhà tôi bay giờ.. Cũng ô-lô, cũng pháo, duy chỉ có rượu là tinh không!

Ngo-Quynh

Sâm đồ nữ-trang!

NÉN ĐEN

HIẾU VẠN-TƯƠNG

Chính hiệu Bà Lục

số 293 k. Phố Chợ sắt Hải-phòng
Có bán theo cách linh-hóa giao ngan,

Các nước văn minh ở phương tây hiện giờ đang mê một thứ chơi là: là chơi yo-yo (đọc là i-o i-o!).

Thứ chơi đó đã nhập cảng nước Nam ta.

Ở Hà-thành bây giờ, người nào sang trọng đều chơi yo-yo mới tỏ ra minh là «người mới», là người theo đúng «mốt»

Yo Yo

Yo-yo là cái gì? Có gì đâu: chỉ có hai miếng gỗ tròn, ở giữa có cái trốt ngang, có giây buộc giải độ một sải, quấn giây chung quanh trốt, cầm một đầu giây rồi thả yo-yo xuống, lai rai lên, lai thả xuống, lai giật lên, cứ thế mãi mãi.

Nó cũng lừa tựa như «kéo gân lỗ cốt» hay «giày hương sen» của ta. Chỉ khác có một điều là «hương sen» hay «lỗ cốt» là thứ chơi riêng của trẻ con, mà yo-yo là một thứ chơi của người lớn (trẻ con chơi cũng được).

Đặc tính của yo yo

Tập chơi yo-yo không có gì là khó, dù nửa giờ là chơi được.

Nhưng cùi hay thi vô cùng.

Chắc rồi sẽ có cuộc thi yo-yo để lấy giải vô địch, cũng như thi đinh vợt, đá bóng vây.

Yo-yo có mấy cái đặc tính

- 1 Làm mất thời giờ
- 2 Làm mệt óc những người nào

CUỘC ĐIỂM... BÁO

Ông Thái-phí công kích ông nghè Nguyễn-mạnh-Tường

Cũng học đòi bắt chước ông Phạm-Quỳnh công kích ông nghè Chương, ông Thái-phí lên giọng thõng thái công kích ông nghè Tường và chung lên cột bài cùi đầu để tố tướng: Nếu ông nghè không biết ta nên bắt trước gi của ván ngoại quốc. Trả lời bài ấy là cùi ông Tường. Hoặc già Ông phục cải tài phè gom của ông Thái-phí mà cười mỉm, lồng-lòng-chiu sang Pháp học thêm bùi cùi chưa biết chúng

ong có môt điều, chúng tôi lấy làm là là cùi đầu để bài văn công kích của ông Thái-phí như cùi ý làm ra vu-vơ để cùi chỗ công kích chẳng? Thực vậy, ông Tường nói:

«Bắt trước những lối gi? Tôi xin trả lời ngay rằng cái đó là tuy ở tình cách chúng ta, tài cùi từng người, cùi kẽ dài cùi ngắn lối gi cũng hay, nhưng cùi lối hợp tình taib và thích hợp với những sự cần thiết của tri thức quốc gia».

Nhưng lối ấy là những lối gi, cái đùi tài không biết.

Y tác giả nói minh cùi tài về lối gi thi bắt trước lối ấy. Chẳng hạn ông A. có tài và muốn bắt chước lối văn tiểu thuyết, ông X. muốn bắt trước lối văn hài-kịch, ông Thái-phí muốn bắt chước lối văn công kích của ông Phạm-Quỳnh, cái đùi ông Tường biết sao được, chỉ tùy lòng muốn, ở tài cùi từng người mà thôi...

Nay ông Thái-phí, cùi tài cùi của ông chỉ đùi viết nội mục «ta lồng» được thi, đừng bắt tri thức của ông lồng-vòi tài mìn ván binh-pham mà ường cho nù quâ. Chỉ nên theo gương ông Tường học thêm nữa rồi thông thà sê nùi chuyêo.

xưa nay chưa phải dùng đến óc.

3 Kiếm việc làm cho những người «thất nghiệp» hiện giờ đang nghĩ tay.

Chơi yo-yo là một cách giải trí rất thông minh, rất mờ mang tri thức.

Rồi đây phong trào yo-vo lan rộng khắp nước, từ nhà quê đến kề chợ di đến đâu sẽ cũng thấy yo-yo.

— Yo-yo, sào mới cụ ra dinh?

— Yo-yo, tôi yêu mợ lâm.

— Yo-yo, chị ơi, con bê nó lạc rồi.

Yo-yo ! Ya-ya !

Bà Nghị — Kia bà hàn di đâu đấy? cháu làm sao mà mệt mèo surgihó?

Bà Hân — Ấy cháu đau răng, lôi định đến béc Đắc hỏi xem nứa mang cháu di chia đâu?

Bà Nghị — May quá, không cháu này trước cũng đau, móm miệng sưng to bằng hai tay mà tôi chỉ stem cháu lại nhà Giồng răng Trần-quang-Minh chữa vài lần là khỏi

Bà Hân — Ấy tôi quên bằng di đấy, bác Đắc cháu trước cũng giồng răng vàng ở đó, vẫn khen công việc cần thận và có vẻ mỹ-thuật mà nhất là chữa mấy cái răng cho bác gái cháu thi lại thèm tình quá — Chẳng biết có gần đây không?

Bà Nghị — Kia kia, ngay trước mặt, bác cứ trong biển đè «Nhà giồng răng» TRẦN QUANG-MINH số nhà 199 phố Hàng Bông lờ là phòi

..VƯ CAO DỄN THÁP..

Phong dao mới
Điền kinh.

Trong làng vận động thè l Hao,
Có môn nhảy hồ, nhảy cao nhảy giải.
Lâm anh nhảy cũng đã tài.
Nhưng chàng múa người dáng mặt quan-

quán.
Tỉnh Hà có một vận nhân,
Người thời cá khảng mà chân nhảy tài.
Uôn minh cất cánh vuôn vai.
Nhảy một cái giải vở lời lân Kinh.
Ây nhò vận động trứ danh,

Nhảy cao

Hội Điền-kinh sắp mở. Trong bọn tài tử, có ông Phạm Giao, con ông Phạm-Quynh, năm ngoái giật chức vô địch về môn nhảy cao.

Năm nay có lẽ rồi ông lại vẫn giữ chức vô địch về môn nhảy cao — cho bay rắng:

« Cha nào con nấy ! »

Ông cử Dương bá-Trạc

Đọc xong quyền « Văn-học Tạp-chí » hai ông hỏi nhau:

-- Ông cử Trạc có ý tưởng gì không nhỉ?

-- Không, ông không có ý tưởng gì cả.

Ông cử hơn người ở chỗ ấy !

Văn-học Tạp-chí

Tam-kỷ Tạp-chí vì không có « kỷ » nào để ý, nên đổi ra Văn-học. Văn-học là một cơ quan chuyên khảo cứu báu luận về quốc-văn. Ngoài bia các ông dẽ như vậy.

Trong báo các ông giày tiếng ăng-lê, tiếng quang-dông

Tiếng ăng-lê cũng là quốc-văn, tiếng quang-dông cũng là quốc-văn, biết rằng ông cử Trạc là người quang-dông, bay là người ăng-lê ?

-- Không, ông cũng là người Annam, như ông Ng-trọng-Thuật... than ôi !

Một vật lạ

Ở phố Sinh-tử (Hanoi) gần đường xe lửa, có một cái nhà gạch hai tầng, có cửa lớn, có cửa sổ, có cửa song. Đến đây chưa có gì là lạ. Cái nhà ấy có cái biển đồng, cái hộp thư. Cái đó đã thấy hơi lạ, là vì hộp thư lại không đựng thư, biển đồng mà không phải là công ty bán nước mắm. Gần cái hộp thư, một người vận áo vàng, chân quần sà cap, đầu đội nón học vải vàng, trông thì ra lính mà không phải là lính. Cái ấy đã thấy mà hơn.

Bước vào trong nhà, trông lên tường thấy treo toàn là câu đối, chữ nho, nhìn xuống đất thấy là liệt giấy viết chữ tay, cái đó cũng thấy lạ.

Nhưng trong những thức lụa ấy, có một vật lạ, rất kỳ, một vật độc nhất vô nhị, như con gà bá chán, con gấu hai móm, hay cái lợ sành đời Khang-Hy; ấy là ông Lê-công-Đắc.

Cáo sự Lê-công-Đắc

Người Nam-Việt ai đã cấp sách di học cũng biết đến tên, tuổi ông Lê-công Đắc, nhất là mấy cô con gái tàn thời càng yêu ông, càng trọng ông...

Họ yêu ông vì ông có lâm cái lụa.

Một là ông làm giáo sư, Nghĩa là ông tư cho ông là giáo sư... ở nhà học trò ông dù hạng: học thi lấy bằng sơ-dâng hay bằng Tú-lai-tay, cho đến bằng...

luật-khoa tiến-sĩ bay văn khoa tiến-sĩ, ông đều giày được cả; có khi... « ông » lại giày được cả « ông » nữa.

Hai là ông là một nhà đạo đức. Ông giày đời, nên ông ghét đời, ghét dân bà ghét dân ông, ghét tuốt... ghét đến cả ông.

Ba là ông có đức tính khen tốn. Ông giỏi, ông không khoe ông là giỏi, ông chỉ nói rằng ông giỏi thôi.

Ông Hy-Tống báo « Annam mới »

Từ độ ông Nguyễn-văn-Vĩnh thời không bùn vê lập hiếu trực trị nữa, đặc giả báo « Annam mới » thấy ông ấy sinh ra ốm vặt, mà những ngày ông ốm, chẳng may lại là ngày báo ra...

Nhân ông Vĩnh ốm, ông Hy-Tống, hay là P.N.C. được mâu nguyễn. Trước kia ông cũng có viết báo « Annam mới » nhưng công việc to tát của ông là làm cho đầy tờ báo, thiếu chỗ nào là thấy tên ông ở chỗ ấy.

May cho ông, ông Vĩnh ốm.

Nhung không may cho đặc giả báo « Annam » đọc bài xã-thuyết về vấn đề giảm lương các viên-chức công sở, đặc giả thấy buồn ngủ dần, đã tưởng ông Vĩnh dịch văn cụ Hoàng-tăng-Bí ra chữ tay. Ngày đầu lại là vẫn của ông Hy-Tống.

Ông Hy-Tống lấy làm mâu nguyễn, nhưng có lẽ chỉ riêng ông ấy mâu nguyễn. Thế cho nên được một hai kỳ, ông Nguyễn-văn-Vĩnh thời không ốm nữa, lại viết xã-thuyết. Còn ông Hy-Tống lại giờ về lối cũ. Thật là không may cho ông Hy-Tống... mà, rất may cho báo « Annam mới » và những người đọc.

Ông Phạm-văn-Bình

Ông Bình viết báo « Annam mới » rồi về Huế.

Vô Huế rồi ông lại ra Hanoi viết báo khác. Ông Hy-Tống bảo ông thay đổi ý kiến như chong chóng.

Ông Hy-Tống lầm đầy ! Ông Bình từ xưa vẫn tự nhận là một tên lính ngự-lâm trong làng quần vợt, giờ ông vẫn là một tên lính « ngự-lâm » !

Một bức thơ

quý báo số 22 ra ngày 18 November 1932, có thuật một câu lời trả lời nhà báo về việc hỏi tôi sao không làm thành cầu bằng quốc ngữ. Nay xin trả lời như sau này :

« Tôi làm thành cầu bằng chữ Pháp là vì thành cầu để cho chính-phủ Pháp xét Việt bằng Pháp và khởi nghĩa phủ Thủ-đầu-phú phải dịch lại; nahiều khi người dịch không chú ý làm lại còn litch sai nữa. Và người Nam, viết Pháp văn, nếu có sai lầm chút đánh thi cũng có thể dùng thử được. Nếu viết thành cầu bằng quốc ngữ mà lời lẽ không minh bạch thì cũng khi trình được sự chỉ trích nghiêm nghị của công chúng.

Và lại, tự nhõ bắt đầu đi học, vào chính dura thời kỳ chung túc học nêu chí được theo học chữ tay, mà phái bộ quốc văn, nên sợ lời lẽ không được dù ý và gọn gàng !

Nhân tiện xin định bằn sau bài t'Inou cầu bằng Pháp văa ấy để qui bìn xem qua mà lượng cho rằng dịch bài ấy ra quốc ngữ sẽ ý nghĩa không được tường tận. Bài thành cầu này, theo Tiêu-ban, bài dura của viện, tôi cũng đã dịch ra quốc văn để trình viện, được toàn viện cho đệ lên chính phủ. Còn nói được tiếng annam hay không tại người Nam nào không biết nis; tiếng annam !

Nguyễn-hữu HOA V dân biếu

Những cảnh thường thấy trên sân quần trường Thè-due

Phong-Hoa
Kỳ sau sẽ ra
số đặc biệt về Hội-chợ

Ngân phiêu, bài vở, thơ tú, xin gửi:
M. NGUYỄN-TƯƠNG-TAM
25 Bd Henri d'Orléans, Hanoi

Dịp may cho những người
đón quốc trai

Ai còn quốc trai Đông-Pháp năm 1922 là thứ phiếu 500 00 nên mang ngay lập tức đến nhà Chân-Hưng số 62 Phố Hàng Bạc Hanoi thời được giá cao cũng gần như chúng số, và những quốc-trai bằng quao tiền tây, thi bán được giá rất cao, cũng có thể được lãi hơn lúc mua tiền.

Mỗi có đủ các thứ giày tây đóng sẵn kiểu tân thời giá rất tốt, giá từ 5p00 trở lên đủ các số chân từ 36 đến 42.

QUANG-HUNG-LONG

79 Hàng Bồ Hanoi - Tel. 181

Có bán đủ các thứ sắt, cùng các
hang khác, dùng vê việc làm nhà
khai mỏ, làm ruộng, và các công n

VĂN-TOÀN 95 Rue de la Soie Hanoi
(Phố hàng dâu)

Tranh dù thi.— Sô 2

— Ông rất thông minh và chăm chỉ,
— Ông giống tôi,
— Nhưng có lần nà lại rất nóng nảy và vô lâm,
— Ông giống mẹ nó.

VUI.. CƯỜI

Ba Éch nói tiếng Tàu

Quanh một bàn cỗ đóng sáu, có hai cu phần giả và bốn ông trẻ, trong đó có ba Éch. Người nhà bưng các món ăn ra, hai cu ra bệ tảng đỗ Tầu, nên mỗi món bưng ra, hai cu lại xướng :

- Sực pán nhì, (cá song)
- Sập cầm hồi sáng (hồi râm)
- Sênh thoảng nhì thủ (bóng)
- Cây dừa lú xoắn, (măng tát)
- Bí éch thấy vậy vội ngửa tai, nhân người bếp bưng đĩa bỏ tái ra, hai cu già quên không xuống, bèn lấy dưa gõ vào đít, hắt hóm nhắc :
- Kia cu, cái món này tiếng khách gọi là gì?
- Lá ngửa nhục
- Thưa cu, nóm lầm.
- Thế thi gọi là gì?
- Chính nó là « tài pô »
- Tài pô ! tài pô là cái gì?
- Bầm cu, tài pô là pô tái, là thịt bò tái!

Cả bàn cười rõ, trừ hai cu,

Một ông trẻ nữa lại kinh cẩn hỏi :

— Hai cu sành tiếng lầu, cháu có một điều muốn hỏi : cháu gặp một người khách quen, thấy chà áng đi tập tên, hỏi vì có gì, chà áng đáp rằng : « Ngò sô tập sê, ngò cảng sải »

Vậy hai cu giáng giúp cho.

Hai cu chịu, Ba Éch nói :

— Khó gi, Ngò sô tập sê là tôi ngồi xe đạp, ngò cảng sải là tôi sải cảng...

Cả bàn cười rõ, trừ hai cu ra.

Lần sau không thấy hai cu rõ tiếng lâu nữa.

Tên phở

- Vì sao lại gọi là phở Mă-vă nhỉ? Có thay tên mă-vă đâu?

- Vì ở phố ấu, các cô gái đẹp thường để đuôi gà giải thoát tha như cái đuôi ngựa

- Lại phở hàng Ngang mới là cho chổi!

- Vì ở phố ấy các cô bán hàng tinh

- ngang như cua

- Giải nghĩa tài nhỉ! Thế Công chéo hàng Lược? Vì sao lại có cái tên ngô nghênh ấy?

- Vì ở phở ấy có măg có mái tóc rẽ lệch, cái chéo lược Hué trên đầu, trông khau khỉnh lả... ôm.

Bắt chieu — Ba Éch có tình thích nuôi mèo, nhưng nuôi được con nào cũng bị anh tàng giềng bắt, ba Éch lâm.

Một hôm có cái chieu của anh láng giềng phơi bay sang bên nhà ba Éch, ba Éch liền gọi to :

— Nay, cái chieu của bác nó lạc sang bên này, bác sang mà đuổi nó về, tôi không kèm bắt đâu.

CUỘC THI TRUYỀN « VUI CƯỜI »

Bắt đầu từ số 28 bản báo mở một cuộc thi cười. Trong mỗi số, sẽ đăng lên đến bốn, năm bài mà bản báo xét ra là hay nhất

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng

Giải nhì một năm báo, giải nhì nửa năm báo để thưởng hai bài hay nhất trong bốn kỳ báo ấy.

Mỗi bài không được quá ba mươi giòng.

Xin đừng chờ ở cho rõ ràng, để tiện việc gửi báo biếu.

CUỘC THI TRANH KHÔI HÀI

Mỗi số báo sẽ có đáng vài bức tranh hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng:

Giải nhất một năm báo.

Giải nhì nửa năm báo.

Tranh vẽ chiều giải 13 phần, chiều cao 10 phần, có lời chú thích hay không cũng được, miễn là buồn cười.

BÀI DỰ THÍ

Của ông Béo-Mờ

1 — Nói liều có lý

Một nhà kia, ở trên phố, vì chật hẹp nên không đủ chỗ làm chuồng liều.

Lúc nào người nhà cần .. phòng uế thì Phải, hoặc lén chợ, hoặc ra bãi (vi nhà ở gần Bờ Sông).

Một hôm đội sếp đến nhà khám vệ sinh, hỏi đến nhà sít thi không có, bèn gắt lên hỏi rằng :

— Không có chuồng liều thì .. làm thế nào?

Ông chủ nhà luống cuống không biết nói thế nào, bèn nói liều :

- Bầm quan lớn, nhà này chúng con chỉ dùng để ở và ngủ thôi, còn hai bùa đi « ăn » chỗ khác, nên không cần... sây chuồng liều.

2 — Tình thôe mache của trẻ con

Bà X... có thẳng con lên năm tuổi, trông thấy gì là nó cũng hỏi đến kỳ cùng.

Một hôm bà cho nó về quê ngoại ăn giỗ.

Về đến nhà nó trộn thay treo trên tường một bức ảnh truyền thần một bà cụ, nó liền hỏi mẹ :

— Mẹ ơi! ảnh ai kia?

— Đó là ảnh cụ đẻ ra bà ngoại đây.

— Thế bà ngoai đẻ ra ai?

— Bà đẻ ra mơ.

— Mơ đẻ ra ai?

— Mơ đẻ ra con với em bé.

— Thế con với em bé đẻ ra ai.

3 — Anh keo bị đốt.

Ông X... nhà buôn bán, những lúc có việc việc cần kip, hoặc gần, hoặc xa vẫn lái mượn xe ô-tô của ôn bạn là ông Y để đi.

Song ông X. lính « keo » không những mượn xe, thỉnh thoảng lại vỡ cửa ban vãi lát dầu súng: chuyên nào cũng v่าย, ông Y xé lại thùng súng thì thấy hụt di lết.

Biel vây song vì nè ban nên ông Y cung không nói nàng gì cả.

Một hôm ông X. lại đến tig xe đi, lúc dem già lại còn dãi bối bạn một câu :

- Ngày, cái xe này « ăn » lốn sắng quá, sắng ngày tôi cho lợy mười lít, mài đì được vải « vuông » mà chỉ con được ba, bốn lít.

Ông Y biêt là bạn nói phiếm chứ làm gì có dấu thừa lại, bèn già nkời.

- Tôi cũng biêt nó « ăn » của tôi nhiều sắng lắm, nên định bao giờ có « dịp tốt », tôi « lồng » đi, cù đè mãi thế, có ngày tôi đến sát nghiệp vi « nó ».

Của ông B. N. K., Hanoi

Rà nói dối

Ôi ông đợi sếp oi, tiên nhân con dĩ nò đánh tôi.

- Chá, cac bà ấy làm sao mà chưa ngoái thê, chỉ thích chửi nhau, đánh nhau

- Cú a, thực cù đời tôi không hề chửi nhau, đánh nhau mấy mót ai, giầu cù ai người ta sam sura quá tôi mà chửi tôi tôi cũng nhện, cụ oi, adî hòa vi-quis làm dâu

- Bà nói dối, không chửi nhau măg ai thi thoi chửi, tă nào người ta chửi bà bà lai chiu nghe, không chửi tai.

- Thát à?

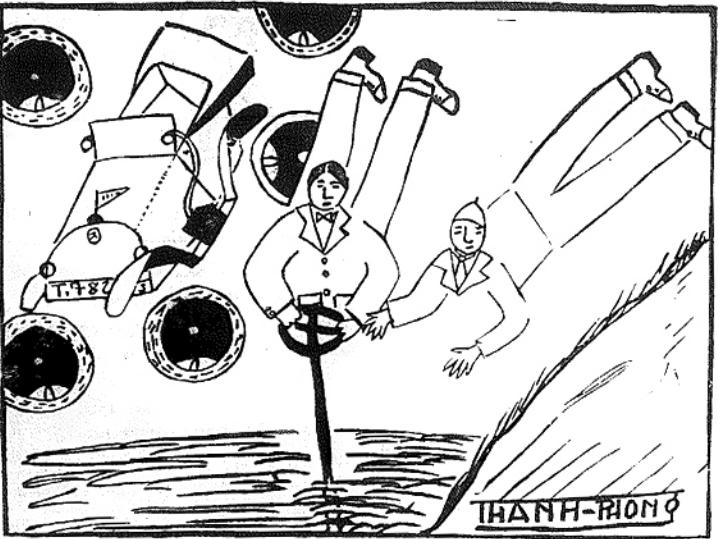
- Thát.

- Thế thi tiên nhân nhà bà giỏi thực!

- Ô hay, cha tiên nhân nhà ông sao lại chửi tôi!

- Kìa bà vừa nói ai chửi bà bà cũng nhìn kia mà.

Tranh dù thi.— Sô 3

— Đưa đây ta cầm lái cho, mà không hè cầm được!

CHUYÊN MÙN
TRÔNG RĂNG, CHÚA RĂNG
DU ỐNG NG: VĂN QUYỀN
CƠ QUẠNG CHỨNG CHÍ Ở PHẠM
VỀ, LÀI LUNG VIỆC HẤT CẨN
THIỆN VÀ MAU CHONG

Chuyện Phong-hoa

CON HAI BỐ !

của Bảo - Sơn

Văn-Đạt nói :

— Thầy đã cho ai mời chưa ?

— Cố, đã bảo thằng nhỏ, chắc bác Tú cũng sắp sang.

— Thầy để con di mời lần nữa,

Văn-Đạt nói xong, với vàng mặt áo, chạy sang bên ông Tú Họp. Lúc đến ngõ vừa gặp ông Tú đi ra. Văn-Đạt với tay cầm lái giày.

Mai-Nương giáng điệu áu yếm, đến gần Văn-Đạt, dối con mắt nhìn bạn có vẻ nồng nàn, nhưng không hiểu bối

DONG SON

Cháu van, bác đứng sang.

Ông Tú ngạc nhiên :

— Có việc gì vậy ?

— Có việc quan hệ lâm. Bác quay lại cháu xin thưa chuyện.

Ông Tú phải theo lời, quay trở vào nhà. Văn-Đạt nhìn quanh mình không thấy ai, liền nói :

— Bác đừng sang, bác sang thế nào ông Hàn cũng giết bác.

Ông Tú nghe câu nói của Văn-Đạt cao giọng mày, hỏi :

— Sao anh biết.

— Vâng, cháu biết cả rồi, nhưng ông

chuyện gì nữa, đừng thử người ra rồi mím cười, khẽ nói :

— Cứ đừng nhìn anh cưng dù cho em vui rồi.

Văn-Đạt nghiêm nét mặt nói :

— Tôi mai, chín giờ, em ra sau vườn sẽ gặp anh, có chuyện cần, thế nào em cũng ra nhé !

Rồi với vàng chạy về nhà. Trên giường ông Hàn và ông Tú đương môi nhau uống rượu, ông Hàn mới cạn chén đầu mặt đã đỏ hồng, dối con mắt cũng đỏ ngầu, trông có vẻ dữ tợn. Ông Tú thì điềm đạm như không, chuyện trò vui

Hàn cũng biết như cháu, vì thế nên mẹ cháu mới caết... bác đừng sang.

Ông Tú cúi đầu ngầm, nghĩ một lúc rồi nói lầm bầm một mình :

— Lỗi tại ta, tại ta nên mọi người phải khóc sobs một đời, vì ta mà mọi người chết oan... rồi nói to :

— Anh cứ để tôi sang...

Lời nói quá quyết, Văn-Đạt không biết trả lời làm sao, ông Tú đứng phắt giây sấm sét bước ra.

Hôm nay thầy có bảo nó ron rượu mời bác Tú sang uống rượu cho khuây khỏa.

— Hôm nay thầy có bảo nó ron rượu mời bác Tú sang uống rượu cho khuây khỏa.

con giao bầu... Một phút, ghê gớm... ông liếc mắt biết ý, nhưng thân nôn kinh như khồng, cơ tay nàng chai rượu lên. Văn-Đạt định nhảy lại giữ lấy tay ông Hàn, nhưng chưa kịp thì ông Hàn đã kéo tay rã, cầm lấy cháu rượu nốc một hơi.

Ông uống thêm chén nữa, rồi lấy tay bóp chân, kêu chóng mặt, Văn-Đạt thay ông Hàn say đã mềm người, liền vùi vào buồng ngủ.

Sáng hôm sau, dù hơn bảy giờ ông Hàn chưa dậy. Văn-Đạt mở cửa buồng đến gần giường thì thấy ông Hàn mắt qu浓浓的, sờ đèn người thì da lạnh giòn, cành giường có chén nước đục lờ đờ trên tờ giấy.

Văn-Đạt cầm lấy giày thấy có hai giòng chữ :

Chinh tôi tư ý quyền sinh, dè chuộc một lỗi rất lớn.

Chữ ký,

Hôm sau đưa đám, Văn-Đạt cũng chít khăn ngực, trống giày để tránh tiếng người ngoài dị nghị, nhưng hai con mắt ráo hoảnh không một giọt nước mắt.

Đêm ấy, Văn-Đạt đi di lại trong vườn sau, giáng tư tự, ở hay đi?

Câu hỏi ấy cứ quanh quẩn trong trí. Ở thì con lai về với bố, sự đó cũng là tự nhiên, song nếu ở lại thi đối với Mai-Nương biết tình sao - Cái tình của hai người đối với nhau tuy chưa ai biết nhưng rất là đậm đà, tưởng không cái gì có thể làm di truyền được, làm cho hai người phản bội nhau được... nhưng bây giờ?

Bây giờ chỉ còn một cách là đi di đâu thi di, nhưng phải di cho biệt tích không bao giờ lại thấy mặt bố, thấy mặt em gái, nghĩa là thấy mặt người yêu.

Văn-Đạt đã quả quyết!

Văn-Đạt thấy thoáng có bóng Mai-Nương đến. Dưới ánh sáng mặt trăng lờ mờ, đèn hòm ấy, Mai-Nương trông đẹp như một người tiên-nữ, Văn-Đạt cúi mặt xuống, không giãm nhín, nói :

— Tôi có một việc rất hệ trọng muốn nói với cô.

— Việc gì thì cứ nói, làm gì mà cứ gầm mặt xuống như sắp bị chết chém ấy.

— Không, tôi không nói điều đầu tiên.

Mai-Nương đòi sắc mặt, hỏi :

— Thời đấy chứ ?

— Trật... nay mai tôi phải đi xa. Mai-Nương lại mím cười :

— Ngõ gi... anh đi xa rồi anh lại về.

— Không, em Mai, lần này anh đi, anh không về nữa, không bao giờ về trông thấy mặt em nữa. Đi mà không cho em hay, thật không nỡ... nhưng điều thế nào anh cũng phải đi.

Mai-Nương như người không hiểu :

— Có việc gì thế... anh điên bày sao?

Văn-Đạt quả quyết :

— Không, anh không điên, vì việc gì anh đi, anh cũng không thể nói được, không đời nào có thể nói cho em biết được... em chỉ nên biết vậy mà thôi, nên quên anh đi...

Mai-Nương đột nhiên hỏi :

— Ô hay, anh khỏe đấy ư... chuyện thật sao ?

Văn-Đạt cầm lấy tay Mai-Nương, nghẹn ngào nói :

— Em Mai, thôi... từ hôm nay...

Rồi bỗng Mai-Nương, đi thẳng về nhà, không quay trở lại.

Hôm sau có tin khắp vùng đó rằng Văn-Đạt bỏ nhà đi.

Từ đấy mất tích, đến ông Tú cũng không biết là Văn-Đạt đi đâu. Còn Mai-Nương... Mai-Nương thì vẫn tháng ngày mòn mỏi trông mong người mà nàng vẫn yêu, có ngờ đâu rằng người ấy không bao giờ trở về với nàng được nữa.

KHOA HỌC

Tập hồ sơ của Thiên Lôi (1)

III. Thiên-Lôi chẳng phải là tên riêng

Tù khi trước ta đã biết rằng điện dương ở trên mây khi mạnh quá, bỗng gần đất hoặc gần đám mây khác điện yếu hơn, thì tức khắc vì cảm hứng mà trên mặt đất bay trên đám mây ấy sinh ra điện âm. Gặp âm điện dương điện bèn «sở» lại thành ra sấm sét.

Vậy cứ mỗi bão hai thứ điện giao nhau tất phải sinh ra một thiên lôi, mà nhiều bão giao nhau thi đẻ ra vô số là thiên lôi, điện giao nhau ở đâu, thiên lôi sinh ra ở đấy.

Thiên lôi chẳng phải là tên riêng, mà «ngang chằng phai» là của chung của dân Nam-Việt minh.

Vậy theo đúng văn Pháp, từ này tôi viết «thiên lôi» bằng chữ không hoa.

IV - Hình dáng thiên lôi

Tôi xin thử thực rằng mắt tôi chưa bao giờ thấy hình giòng bông via thiên lôi thế nào cả, và tôi đảm bảo chắc rằng bà con ta cũng vậy. Ấy thế mà có chủ con trời thua xưa táo gan già năn ngay một cái hình người, rồi lèm mặt làm thầy đời: «đấy, thiên lôi, thiên tướng đây, các người đem về mà thờ phượng».

Nói cuội, nói sấm, các chủ dân đen cũng ứ thiên lôi, thiên tướng. Ấy thế rồi cùng với ẩn quyết, các chủ báu cả thiên tướng, thiên lôi, lẫn với nhiều cái kỵ quặc khác, sang đất nước mình, chẳng biết để mình lòe mòn bay vì công tâm, công nghĩa.

Cái hình thiên lôi sang Nam, thiên baù nhau hoan nghênh: «ừ, phải đấy, chính phải mặt thiên lôi đấy rồi». Ấy thế là nước mình clup bằng quơ ngay được tấm ảnh thiên-lôi, rồi tấm ảnh ấy lèn sâu vào cái cc chật nich những điều mè tin, in sâu đến nỗi thấy con chơi nghịch ngoài nắng vè, một trăm bà mẹ có đến chín mươi chín bà rủa con «mặt sám như thiên lôi».

Tôi chẳng biết thiên-lôi mặt xám nứa chí, hay xanh như mắt mèo, hay đỏ tim như mặt trời vè non, tôi chỉ biết như lời tôi đã nói, thiên lôi dù chẳng phải là người, chẳng phải là con vật gì, thi chả nhẽ lại có đầu, tai, mắt, mũi. Còn ai muốn nói thiên lôi

(Xem Phong-hoa số 23 ngày 25-32).

có mặt xanh, đỏ, vàng hay tim, tôi xin mách giúp mấy tay khoa-học thái-tay, gửi thiên lôi sang cho họ. Tôi sẽ được, công lao to, phần thưởng lớn. Tôi cũng có thấy xám, cũng có thấy sanh, nhưng xám là xám mặt người bị thiên lôi đánh, mà xanh là xanh mắt có láng giềng.

V - Tình hình và chức nghiệp thiên lôi

Nói đến bài tiếng thiên lôi, nhiều người phi nghĩ đến cái búa tăm sét, tái phải trống tượng đến một đám đông người quanh một cái xác sém ngã.

Phải! Thiên lôi có cái tính dữ dội như vậy. Nhưng thiên lôi không phải chỉ có ở chử-trách đi giết người như vậy mà thôi. Trước khi nói đến những cái tính là của thiên lôi, ta nên tạm làm nhà khoa-học một tí cho nó hợp thời.

Bà con ta phần nhiều ai chẳng sợ điện. Nếu tôi chia sợi giấy điện cho một cô, bảo thủ cầm xem, tất nhiên cô nó sẽ vội thu hai bàn tay ngọc vào áo mà lườm tôi:

— « Ủ, đê nó giật người ta ấy à... »

Cái điện nhân tạo yếu ớt hơn điện trời đất nhiều, ta còn sợ thế, thì cái thiên lôi ta sợ biết chừng nào. Mà sợ

Kịch văn của ta có thể chia làm 5 lối :

Lối tuồng cò -- Lối này có nhiều инг văn rất có giá trị. Lời văn đã kháng khai, những tích dem diễn lại thường là tiêu sử các bậc anh hùng. Song

cũng phai, vì điện trời không những truyền qua người ta rồi tuột đi mà thôi.

Điện giao nhau mắt ta không trống thấy. Giao nhau một lúc rồi cái chất trong không trung (ở vào quãng đó) mới chạy sang bên và nô. Vì thế cho nên lở một người đang đi gặp điện giao nhau tất bị thiên lôi đánh ngay trước khi sinh ra sấm chớp.

Lại cùi khi sét không đánh mà chết, đó là bị cái «luồng sóng nô» của sét nô dập vào mà chết, cũng như có một vài thứ thuốc nô, một bao bùng lên thi các bao ở cạnh đó sẽ cảm cái tiếng nô kia mà nô theo.

Kỳ sau, những cái cuồng hùng của thiên lôi.

Chặng thứ mười ba

— Thưa Ba, con thuốc rồi à!

— Ủ, Ba hởi con nhé: B A. ba huyền gi?

— B A, ba huyền bà?

— Thế B, A ba sắc gi?

— B. A. ba sắc.. thuốc à!

VĂN HỌC

Kịch văn

văn viết dùng nhiều chữ nhỏ nên khó hiểu.

2 - Lối chèo cò -- Chỉ ngoài Bắc có Lối này có rất nhiều điều bất và có thể vi với lối tiêu ca kịch của Thái-tay (opérette).

3 - Lối cải lương Nam-kỳ -- Các nhà soạn kịch trong Nam đem các tiêu diệu đặt thành vở hát. Lối này tuy cách diễn nhiều khi cũng khéo, nhưng vẫn thi toàn một lối văn yêu ớt mà nhất là không có giải trí.

4 - Lối chèo cải lương -- Cũng gần như lối chèo cò, chỉ khác là lối chèo cò thi mỗi tiêu diệu hát chỉ có vài câu, diễn vở nào đem hát chém vào cõi cõng được, còn lối chèo cải lương thi mỏi vở hát có các câu hát mới. Lại thêm có những tiêu diệu Trung-kỳ hát sen vào. Thúy tò lối văn chèo cải lương là ông Nguyễn-dinh-Nghi, một nhà tài riêng về các diệu hit khôi hài.

5 - Lối kịch mới -- Phỏng theo của người Pháp, mà các nhà văn-sĩ trẻ tuổi ta rất ưa thích, nhưng hiện nay hẵn còn ở vào thời kỳ phôi thai. Người thứ nhất viết lối kịch này là dịch giả Nguyễn-văn-Vĩnh, đem diễn các vở kịch của Molière dịch sang quốc ngữ.

Các văn sĩ soạn kịch cũng như ở Bên Pháp vào thế kỷ thứ mười chín chia ra hai phái; một phái lỏng cõi nghĩa là chỉ viết theo Molière, tích dã phai, văn lại khô khan, tuy một vài nhà văn sĩ như Vũ-dinh-Long, Hồ-trọng-Hiếu, Nguyễn-cát-Ngac cũng kinh đáng kể. Còn một phái thi tự sưng là viết lối văn lang man nhưng kỹ thuật chỉ là mờ văn ba-l.p, lăng nhăng, lít nhít, tích hất thi đầu Ngô minh Sở, chẳng còn ai hiểu nổi, trừ ra có Võ-huyền-Đắc còn hơi xuất sắc một chút.

Kịch văn rất khó viết; hàng người nào phải nói ra giọng hang người ấy, theo tình hình bang người ấy, vì thế người viết phải là nhà tâm lý học. Những nhà văn sĩ bắt chước lối kịch văn của Pháp nên hiểu rằng tinh linh phong tục người Pháp và người mình khác nhau xa, vậy bắt chước phải cho khôn khéo, phải cho tân kỳ đặc biệt.

VĂN - LỰC

TẾ-MỸ

Cho thuê

30, Ngõ Trạm Mới - HANOI - Rue Bourret

Các Ngài nên cho các em học trường:

SONG-THÀNH

Rue Jacquin

ở nhà trường có thầy giáo đứng dẫn kỵ luồng săn sóc đến sự học của các em

MỸ-THUẬT

Nước ta từ xưa đến nay vẫn không có một nền mỹ-thuật riêng, để biểu hiện cái tình thần riêng của người mình.

Không có cũng phải, vì đến cái tình thần riêng của nước-chính cũng không riêng - nó là cái tình thần của ta, vừa tinh, hay tinh cả thì có lẽ đúng.

Trong nền mỹ-thuật Việt-Nam, trừ những thứ trang điểm nhỏ trong gia-dinh, trong công nghệ, cho đến các đèn, chùa, thành quách, các lăng tẩm của vua chúa là những chỗ thu hợp hết cả cái đẹp mỹ-thuật trong nước - cũng không có cái gì là đặc biệt của người mình, chẳng qua là mồ phỏng theo mỹ-thuật lầu, xà dòi dòi chút - mà nhiều khi xưa dòi đến làm mất cả vẻ đẹp.

Tôi không nói đến những bức họa của ta, những bức họa ấy của ta thường về những cảnh bên ta không có. Họa chặng những bức xanh, đỏ, con gà, con lợn, mà ngày tết ta mua cho trẻ chơi, là đặc biệt « annam » mà thôi.

Đến nay ta theo tây học, theo cái tình thần phuong tây, có người lại sợ rằng mỹ-thuật nước mình vốn đã ta rồi lại dần dần biến thành tây mất chặng?

Không phải là cái lo viễn vọng, nhưng có chừng cờ - bài nhả họa-sĩ nổi danh trước nhất là ông Trần Phèn (1) và Nguyễn - Nam-Sơn (2). Trần Phèn nổi tiếng vì vẽ những bức phòng rap hát: tranh của ông giống như hết những tấm « ảnh mù » mà ta nhất là ông chỉ có vẽ cảnh mưa hả toàn những hoa gạo hay hoa soan tây đỏ ối - còn Nguyễn-nam-Sơn nghe đâu bồi ấy chỉ có chuyên vẽ những thức ăn và đồ dùng: bát, đĩa, lè, táo v.v.

Đã năm nay, trường mỹ-thuật Đông-dương do ông Tardieu lập, đã gây dựng ra nhiều họa-sĩ có biệt tài, gây dựng một nền mỹ-thuật hơi có tình thần Việt-nam dòi chút.

Những bức vẽ của học sinh trường mỹ-thuật bầy tại nhà trường đã tỏ ra cho ta biết cái ý chung của các họa-sĩ muốn đem mỹ-thuật để phô diễn những cái trang thái của đời sinh hoạt annam, hay là những cảnh đẹp của nước nhà.

Cái ý hay ấy, tuy chưa được mạnh bạo, rõ-rệt nhưng thật đáng hoan nghênh, khuyến khích.

1) Sinh viên trường Mỹ-thuật Đông-dương
2) Giáo sư trường Mỹ-thuật Đông-dương

Tranh của Nguyễn-nam-Sơn (Nam Sơn) bây giờ khác Nam-Sơn trước) người cho là bời « tầu » quá, nhưng ông vẽ người và cảnh vật rất naturalistic. Những bức họa của ông như « Ngó Giang râm châu » « Du xuân ngoạn cảnh » cũng đẹp, nét bút già và chắc tuy hơi khó khăn một chút - Những bức họa của ông là ở sự trầm tư và trưởng mà gaiyên, không phải ở sự cảm động trước tao vật.

Cô Lê-thị-Lưu, các Ông Lê-Phđ, Nguyễn-phan-Chánh và nhiều ông nữa, đều tỏ ra là những họa-sĩ có tình cảm, biết tim và phđiển những cái đẹp giải giác trong non sông nước nhà.

Chỉ có bắt chước nước ngoài, - lấy cơ rằng cảnh vật nước minh không có gì là đáng vẽ, không có gì đẹp như cảnh vật Trung-hoa và Nhật-bản, là một ý tưởng sai lầm và rất có hại cho nền mỹ-thuật của ta về mai sau.

Bản phân các nhà mỹ-thuật là phải tìm được những vẻ đẹp mà người hưởng không biết đến: những cái tình cảm của người ta, hay những sự thay đổi của cảnh vật, biểu diễn ra một cách khéo, sẽ làm cho ai ai cũng cảm động.

Điều cần nhất là làm thế nào cho trong nền mỹ-thuật có phảng phất cái tình thần của người mình.

Tân - Thiệu

Đã mới - cho mới hẳn - Phụ-nữ tân tiến nước ta đã bắt chước dân bà Âu-Mỹ, nghĩa là cũng đi học, cũng trang điểm, cũng đòi nữ quyền... sao còn cái lập thi thoả là chị em nhà chưa có?

Cách đây ít lâu, chị em họ hào di xe đạp, lập bơi lội, lập sân quần. Nhưng lâu lâu cũng thấy lạnh dàn, đề đến nói đã có người riệu chị em bỏ sót dép rồi lại quay về... số dép.

Tuy có Hoàng-việt-Nga cùng một vài chị em bạn di bộ từ Hanoi ra Đà-sơn nhưng các cô cũng chỉ có di trong một vài ngày, như thể chưa phải là luyện tập thi thoả. Mà trước và sau cô Nga cũng không còn có ai nữa...

Cũng vì cái linh le rụt rè của chị em một phần - vì có nhiều người công kích một phần - nên chị em đổi với thi thoả, vẫn hững hờ lanh-dạm, dù ý chị em có hồn muôn di nữa...

Những sự ích lợi của thi thoả ai cũng đã biết. Thi thoả làm cho thân thể người ta thêm nở nang, đẹp đẽ, ai cũng đã biết. Nếu trong các nhà thi thoả ta hiện giờ có ai với lối luyện tập mà thân thể không được đẹp, đó chỉ là tại họ luyện tập không đúng phương pháp, hay là không biết chọn môn thi thoả nào hợp với mình.

Chị em cũng không nên sợ rằng sự vận động sẽ làm mất cái dáng điệu uyển chuyển mềm mại là cái vẻ đẹp riêng của dân bà. Không, thi thoả không phải làm cho ta càng ngơ cứng ngác, nhưng làm

đều dặn mềm mại hơn lên, lại thêm cái hông hào của sức khỏe.

Mỹ-thuật bây giờ không bắt buộc người con gái phải éo lá, tha thiết như lá liễu trước giờ. Cái vẻ ôm yếu, sanh sao chỉ làm cho chị em mong manh nhưng mong manh không phải là một vẻ đẹp.

Sắc đẹp của chị em đã vì thi thoả mà tăng lên - chị em lại còn được cái quý báu nhất là sức khỏe - sức khỏe cho chị em hưởng được mọi sự sung sướng ở đời - không kèn về phuong diện nhân loại, sức khỏe chị em là nguồn gốc của bột thiếu niêm mạnh mẽ về mai sau.

Thi thoả bao giờ cũng đi đôi với tình thần. Cái thần thi thoả mạnh sẽ làm cho chị em dư rì thư thái - vui vẻ và gây lấy cái hạnh phúc trong gia-dinh - lại giúp cho chị em dễ trống lại với mọi sự cảm dỗ nguy hiểm. Không như bây giờ, các phụ-nữ nước ta nhiều sầu, nhiều cảm, lúc nào cũng buồn rủ, buồn rơi, rồi sinh ra mờ màng với vần không đâu. Cái kết quả của sự sầu thảm ấy là một gia đình lạnh lẽo, ám thầm, hại hồn nõa, là gây nên cái nỗi niềm hèn yêu.

Cái đẹp, các chị em, không phải ở cái dáng mong manh, éo lá, không phải ở cái linh hồn ôm yếu, dâm duối trong cõi sầu

Phụ-nữ và thi thoả: chị em còn đợi gì nữa, mà vận động cái thân liêu yếu tơ mềm, hồn bốn nghìn, nám nay đã chịu bao nhiêu luật lệ nghiêm khắc bó buộc, giam cầm trong cõi vòng lối tăm của luân lý cũ.

Biết việc phải, phải mạnh bạo làm.

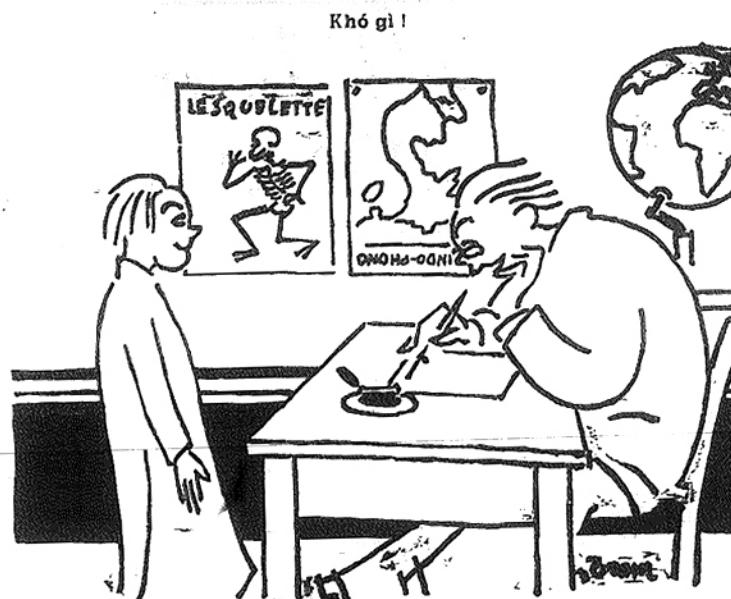
Không vì những cái công kích sai lầm mà rụt rè, lưỡng lự. Các chị em đã hông nữ quyền, nữ quyền ở đâu nếu không phải ở cái tự do của chị em?

Thúy Thúy

CHỈ CÓ HIỆU

ĐỨC

THÀNH

Thầy giáo - Muốn biết quả đất lớn lanh làm thế nào?
Học trò - Thưa thầy, con nhìn quả địa cầu của nhà trường à.

N° 3 Rue des Médicaments Hanoi

THƯƠNG KHÁNH Y-QUÁN

Grande pharmacie sino-Annamite

Những thuốc già-truyền đã nổi tiếng trong 70 năm nay

Thuốc lây. — Dùng thuốc này mà tay, không phải kiêng cơm, uống vào không đau bụng, người không nhoc mệt, ai dùng qua rồi cũng chứng nhận như thế. Giá bán nhất định 5 xu một liều, mua buôn tinh giá riêng.

Thuốc đau mắt. — Thuốc này là một phương thuốc già-truyền có đã ba đời nay, dù đau nặng nhẹ, hoặc màng, mông lâu năm, dùng thuốc này chỉ trong giây phút, tra vào mắt thấy quang ngay, người nhon trẻ con đều dùng được cả. Giá bán nhất định một hào một lọ, mua buôn tinh giá riêng.

Nước hoa nguyên chất — rất thơm, bán cực rẻ. Giá 2 hào một lọ.

Thuốc ho. — Dù ho lâu, mới ho, ho gió, ho đậm ra như rải gà, ho ra huyết, ngày ho đêm ho, người hơi ngay ngắt sot nóng, người lớn hay trẻ con mắc phải xin đến ngay THƯƠNG KHÁNH Y-QUÁN 172 phố Hué, Hanoi

Thương Khánh Y-quán 172 Route Hué, Hanoi

PHONG-HÓA KỲ SAU

Sé ra SỐ ĐẶC-BIỆT về HỘI CHỢ

PHÒNG THĂM BỆNH

của Bác sĩ Nguyễn-văn-Luyện

8, Rue de la Citadelle

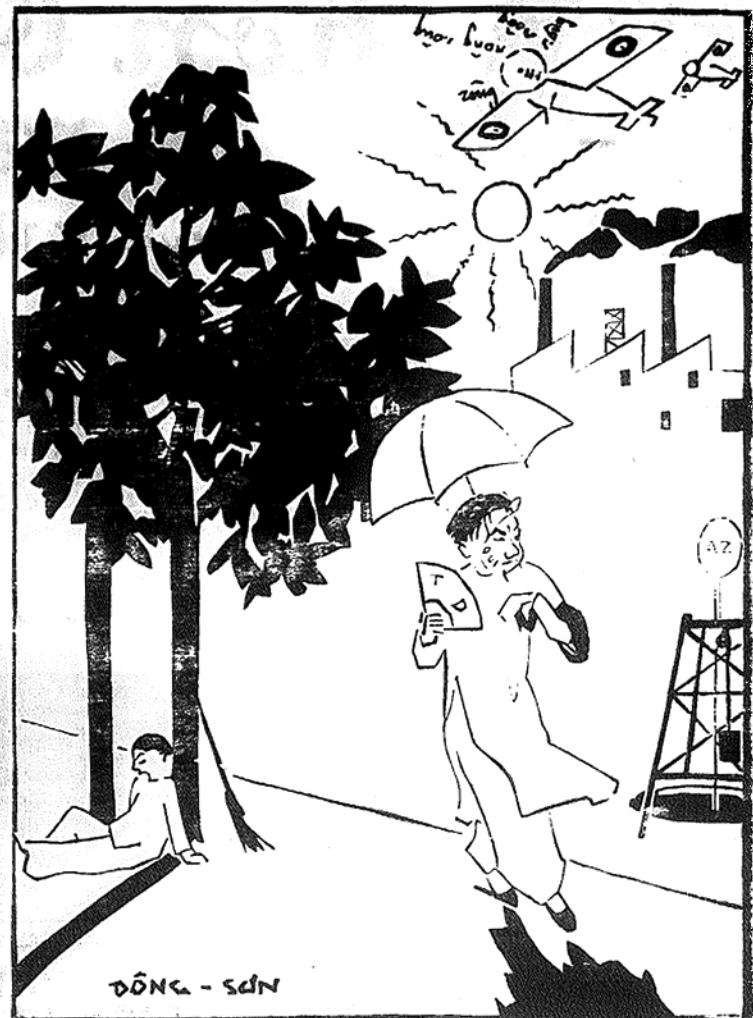
Khám bệnh ở nhà và Cố thăm bệnh mọi nơi,
Chữa bệnh bằng điện, khỏi được các bệnh kinh-niên.

Ở số 8 Phố Đường Thành
(hay là Cửa - Đông hàng Da, sau phố Xe Biếu)

Các nhà văn-sí ta cầm thu

Tưởng tượng...

... và sự thật

Họ cầm thu...

(Viết theo bức vẽ tưởng-tưởng của Đông-Sơn)

Dêm thu dõi cảnh sinh linh,
Tôi nhân trần trọc một mình khôn nguôi !
Vội vàng bút thô gai tai,
Thần thơ rao gót ra ngoài làm khuây.
Sân thơ, sân rượu cầm tay,
Tranh lồng cao hứng vịnh ngay một bài,
« Giặng thu chén chénh lung giờ.
Trống giăng dạ những bồi hồi xiết bao !
« Sập sè êa liệt lung cao.
Lạnh lung chưa biết chốn nao nương
minh
« Hát sương reo nặng đầu ghênh,
« Là ngô tan tác, lìa cảnh bối dusk ?

giông nước ngược

« Trắng phau tuyết phủ mặt cầu,
Cây tro cành bụi một màu như bông !
« Buồn linh ngơ ngẩn đứng trông
« Nỗi riêng biếc ngô tẩm lòng cùng ai ?
« Cảnh thu chép một dỗi nhời !
« Gửi ai « trong nước » là người cầm thu...

Tào Thị

Tả bức tranh cầm thu

HÀ NỘI :
Miêu

Cho hay khói óc da sầu,
Tưởng ra những cảnh không đâu nực cười.
Cầm thu ai khéo vẽ vời,
Lang thang vơ vẫn một người làng thơ.

Khách hả nhân già ?

Hi đầu mà nghiêng ngả, dáng chùng say !
Tóc bờ phè, khăn xếp đù quàng tay,
Quạt phe phè, ngồi ngáy còn cảm nóng.
Ngoc thò chèn chèn nào thấy bóng,
Kim ô ngùn ngọt sói trên đầu.

Nhan kẽ sương chấp cảnh nào đâu ?
Vú vùi Nợ đời lầu bay lít lát.

Cây lươi lốt, lá còn xanh ngắt,
Bài dâu rụt lác đặc lá ngô vàng.
Trên đường di nòng rẩy như rang,
Cành tuyet phủ mờ mảng thêm khát la,
Hương cúc ngọt ngào đầu đó tá ?
Hơi bùn nồng-nặc cồng xồng lên.
Điêm thèm mùi khét烈 khói luôn đèn,
Nhà văn-sí say mềm thơ cụt hứng,
Nhìn cho kỹ dáng người đi đứng,
Mặt quen quên chung cũng bạn làng ta,
Phải chầuq là bác Tân-Đà.

Tú-Mõ

Một việc cải cách lớn phái nữ-lưu tại kinh thành Huế

Khắp Ba-kỳ, lâu nay việc gì cũng
theo lân thời mà cải cách, nhất là phái
nữ lưu tại kinh thành Huế, độ này
lại càng trang điểm giết, nên ngày
nào nhà giày thép Huế cũng nhân
được hàng mấy chục bộ nữ trang
hoa tai đầm và vòng hột kiều mới
ở nhà Bồ Chân-!-ung Hanoi gửi về
Có lẽ những bực nữ-lưu khuê các cố
trang điểm để ngấp nghé chẳng ?...

NÊN ĐỌC

BÁO ĐÔNG-PHƯƠNG

Tạm ra mỗi tuần 2 kỳ — Thứ ba và thứ sáu
Nghị luận sác đáng — Tin tức thành thực
Directeur: TRẦN-VÝ
Tòa báo: 83, 88 Rue du Pont-en Bois — Hanoi

Tại Hội Chợ Hanoi năm nay

Vì trong lúc đồng tiền eo hẹp, nên tại
Hội chợ năm nay ở những gian số 10-
12-14 và 16 giây H nhà đồ gỗ Hồ-Phong
ở Nam Thành sẽ đem lều bầy những
đồ gỗ đẽ trang hoàng trong nhà: như
buồng ăn, buồng ngủ, salon, tủ chiện
theo lối tàu và lối tây rất noba, rất tinh
sảo, giá thật rẻ. Vậy các ông muôn sắm
đồ gỗ ở Hội chợ Hanoi năm nay nhớ
nên bỏ qua mà chẳng lại xem những
gian hàng ấy.

hôn búom... ..mơ tiên

của E khai Hưng

Tranh vẽ của Đông-Sơn.

Ngọc trut giày rơm ròn rén lại gần
thi thẩy chú Lan cầm hương vào
bát hương, rồi ra quỳ trên chiếc bục
gỗ, chắp tay cầu khấn, tung niệm,
Ngọc tuy nắp ốc cái cột ngay bên cạnh
nhưng vì Lan khấn khuya nhỏ quá
không nghe rõ, chỉ tinh thoảng lọt
vào tai Ngọc những mầu cầu, dai khái
« Phù hộ cho đệ tử... có dù nghị
ục... xa chốn trầm luân... » Lạ
nhất là luôn luôn Ngọc nghe rõ Lan
khấn đến tên mình đi liền với một
tên khác hình như là Thi thi phải...»

Ngọc liền ở chỗ ăn nắp di ra, định
dến gần vỗ vai chú tiểu, nhưng chú
làm tri dè cá vào sự tung niệm, không
biết Ngọc lại gần, thành thử chàng
đứng liền ngay sau lưng mà chú vẫn
không nghe..., Ngọc bỗng rất minh
kiêng sợ vì vừa nghe chú tiểu khấn
một câu ghê gớm;

« Kè từ đã giếc lòng tiêu mòi dao,
không nghe nay mới biết lòng trắc tuc
vẫn chưa rũ sạch..., nhưng đệ tử xin
thề ở trước đức Thì-bi...»

« Nghe lời dì, Ngọc rùn rén lui về
phía cửa rồi bước ra không dè Lan
biết.

Sáng hôm sau trong chùa Long
giang kè tới, người lui có vẻ tấp nập
rộn rịp.

Dưới nhà ngang đối diện với nhà
trai, ông bà cùng ba, bốn người làng
dến giúp việc đứng bên chiếc bàn
dài, kè lau lá mít, kè đóng oán, tiếng
kêu chí chát. Chỗ chốc lại thấy có
người đội voi giấy, ngựa giấy cùng
những hình nhân tới.

Ngọc tuy lần đầu được mục-kích
quang cảnh ấy ở chùa, nhưng cũng
chẳng lưu ý tới. Trong lòng chàng
đương băn khoăn về câu chuyện tối
hôm trước nên ngạc nhiên tìm Lan

dè dò cho ra sự bí-mật.

Lên chùa thi gặp chú Lan đương
cầm phật-trần phảy bụi ở các pho
tượng, còn chú Mộc thi lùi hói lau
các cây đèn, nên cùng bình hương
ống hoa. Ngọc lại gần hỏi:

— Chùa ta sắp có việc gì mà như
cố vê náo nhiệt lắm.

Chú Mộc quay lại trả lời:

— Hôm nay bắt đầu làm chay cho
vong linh ông Hán.

thit. May sao! chú Lan như giúp cái
lòng nguyện-vọng của chàng, bỗng
bảo chú Mộc chạy qua xuống nhà tôi
xem sự cù có truyền gì không, vì chú
nói hai người cầm-cúi suốt từ sáng
sớm đến giờ ở trên chùa. Ngọc nghĩ
thầm:

« Hắn vô tình hay hắn muốn ở lại
một mình với ta? »

Song tuy được như lòng ước mong
mà cũng chẳng biết hỏi câu gì? Quái
lạ, trước ngày bạn là gái thì đứng

— Thảo nào ở nhà tôi thấy nhiều
đồ măi thế.

Ngọc tuy cũng hỏi, cũng nói cho
qua quát, chứ bao tinh thần đều châm
trú cá vào chú Lan, chỉ mong được
gặp ở lại một mình với chú mà thôi.
Đứng một lúc lâu, chàng vờ vẫn hỏi:

— Chú không xuống nhà giúp việc
đóng oán à?

— Không phải việc của tôi!

Câu trả lời cộc-lốc của chú Mộc
tôi khen Ngoc hồn hồn đứng im thinh
cùi bão Ngọc:

trước mặt bạn cứ-chi ngôn-ngữ còn
được tự-nhiên. Nay biết chắc bạn là
gái rồi thi lại thấy mình hồn hồn
ngượng ngùng. Có lẽ đó là cái tính rất
rất của con người có giáo-dục, có
lương-tâm. Hay dĩ chính là ái-tinh?

Ngọc tẩm tim cười một mình, trong
lòng lấy làm sung sướng, đương định
tim cách khai mào câu chuyện thi
bỗng nghe có tiếng guốc lợp cộp.
Ngoảnh lại thi sự cù đã đến gần. Sự

cùi bão Ngọc:

— Cháu lên đây dè nghỉ ngơi cũn
được yên tĩnh mà gặp tuần chay thế
này chắc phiền cho cháu lắm nhỉ? »

— Bach cù cũng không sao a. Chỉ
vi cháu ở chùa làm phiền cù và làm
khó nhọc cho các chú tiểu phải săn
sóc, tối nay dã hơn nữa tháng nên
cháu muôn xin phép cù mai cháu về
Hanoi.

Ngọc vừa nói vừa nhìn Lan xem có
lở ra nét mặt vui, buồn, nhưng vẫn
thấy Lan diêm nhiên như không,
dừng cần; hắt-trần phảy bụi, không
bè lưu ý đến mình.

Sự cù ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời:

— Nếu cháu sợ chuồng trống ầm-
ỹ thi bac cùa giàm giữ.

— Bach cù, không phải thế.

— Hay cháu sợ ngăn trở việc học
của cháu. Nếu chỉ cùi thế thi chiu kè
các tên sách cháu cần dùng, vài hôm
nữa bac bảo cháu về Hanoi ấy
lên cho cháu.

Ngọc ngó lối xin về là chỉ dè rò ý
tử Lan, nên thấy sự cù giữ lại thi
dừng im. Sự cù biết rằng Ngọc thuận
ở lại quay ra bảo Lan:

— Xong việc làm chay cháu về Hanoi
Ngọc vội dò lời:

— Bach cù, cháu đã đem theo dù
các sách rồi a.

— Thế thi càng hay... À này cháu
Bác nghe nói tây người ta cũng dịch
kinh phật có phải không?

— Bach cù, vàng. Nhất là một
quyền của người Đức, cháu nghe nói
có giá trị lắm, nhưng chiu chưa đọc.

— Cháu biết tiếng Đức à?

— Bach cù không, nhưng sách ấy
cù bản dịch chữ Pháp.

— Vậy thi cháu nên mua mà xem
để biết qua đạo phật.

Ngọc nhìn Lan mỉm cười.

NHÀ THI NGHIỆM BỆNH LÂU GIANG

Bà phát-minh những thứ thuốc chữa về bệnh ấy

Hiệu thuốc LÊ HUY PHÁCH làm thuốc đã lâu năm. Một phòng riêng để
thi-nghiệm bệnh Lâu và Giang Mai.

Hồi năm 1931 đã phát minh những thứ thuốc này để chữa về bệnh ấy.
Lâu mới phái (éta aigu) bắt cử uú, mìn bắt lắc chỉ dùng từ 4 đến 6 ve
lá khôi hán, mỗi ve giá là 0p 50

Lâu lâu năm (éta chronique) thường sinh nước tiểu vàng đỗ, hay đặc cung
là vàng-vàng, lúc đi tiểu thấy nong, từ chi mồi nết, yếu đuối, và còn sinh nhiều
cứng khó chịu khác nữa. Như thế chỉ dùng 2 ve là triết-trùng, giá mỗi ve
0p 60 và 1 hộp to Bé-Ngũ Tạng-Lưu-Lam 2p 00 (hộp nhỏ 1p 00) là khỏi hẳn.
Thứ thuốc này ai dùng không khỏi sẽ già lại tiền. Còn bệnh Giang-mai thi
bắt cử nặng đến đâu, uống thuốc của bản hiệu cũng chóng khỏi hơn là bệnh
lâu, ai ai đều biết.

Ai muốn hỏi điều gì, xin định theo timbre 0p 05 để tiện việc trả lời. Ở
nhà thuốc gửi thư về sẽ gửi theo cách linh-hoa-gu-nger (C. R.)

Thư và manda' xin gửi cho:

M. LÊ HUY PHÁCH 12 route Sinh Tử Hanoi, Tonkin

QUÀNG-MÝ

13. Rue de la Soie, Hanoi.

Téléphone. 702

Soleilles de luxe et tous tissus

Bản-hiện mới và rất nhiều hàng mua rẻ:
Hàng Lâu: cầm nhung Thượng-hải, gấm, vóc, nhiều đủ các mầu.
Hàng Tây: nhung, satin lam hoa gấm, satin den nhiều tay
chon và thêu, và đủ các mặt hàng khác nữa.
Bản hiện lại có nhiều các kiểu ô can (parapluies cannes) dè các ngài đồng
với hợp thời trang.

QUÀNG-MÝ
Hiệu coa rồng vàng

Bach cu, đê rời cháu nhở chú
Lan giáng qua cho cũng đủ.

— Chú ấy đã biết gì!... Nhưng cháu còn bận học bao nhiêu thứ. Khi nào thi đỗ đã rời bầy khảo - cửa về đạo phật cũng được... Cháu chỉ nên biết rằng đạo phật huyền bí lắm, chứ những điều cháu trông thấy trước mắt không phải là điều cốt yếu của đạo phật đâu!... Cho chí những việc lẻ bai, dàn chạy cũng là phải có để khuyên dàn bà và những kẻ vô học làm điều thiện đó thôi...

Sự cu dừng nhìn quanh một lượt rồi hỏi chú Lan:

— Chú Mộc đâu?
— Bach cu, chúa Mộc vừa xuống nhà!

— Chú ấy chưa đi mời các sư chùa long - Vân, Hầm - long đến dự lễ à?

— Bach cu chưa.

— Thời chúa ở lại sửa soạn, quyết tước đế ta bảo chúa Mộc di ngay kéo muộn,

Sự cu vội vàng đi ra.

Ngọc đến nhìn chúa Lan làm việc, cố tìm cách gọi chuyện bí mật. Chàng đến gần sẽ nói:

— Tôi xin vế, cu chưa cho vế, chán quá.

Lan không quay lại, trả lời:

— Ông quen ở nơi đó - hội náo-niệu, lèn dây thấy cảnh chùa chiền tịch mịch chắc buồn lắm.

— Không phải thế. Tôi chỉ sợ tôi ở đây lâu làm phiền chúa, mà lại phiền cả cho tôi.

— Sao lại phiền đến tôi được, thưa ông? Còn như ở đây có điều gì làm phiền ông thì ông cứ lên bách cu.

Nghe câu trả lời giống giáng Ngọc tẩm tim cười, rồi bạo dạn nhín tròng trọc vào mắt chúa Lan mà nói rằng:

— Có gì phiền đâu, chỉ vì trước kia tôi có yêu một người hình dung điện mạo như bạn hép chúa....

Chú Lan điểm nhiều nỗi tiếc:

— Nên nay ngâm tôi ông lại nhớ tôi, a di-dà-phật, người tình nhân của ông phải không?

Hôn bướm... mơ tiên

— Chính thế! Người tình nhân của chì c' một mục đích ấy!...

tôi tên là Thi.
Lan sẽ hỏi: tên là Thi à?
Chú cúi mặt ngẫm nghĩ, rồi ngẩng phất đầu lên mạnh bạo nhắc lại câu hỏi:

— Tên là Thi à?

— Phải tên là Thi!... Chú cho là lạ ru?

— Cũng hơi lạ.

— Chú có thể cho tôi biết được vì cờ gì mà chú cho là lạ.

Lan chỉ mỉm cười không trả lời.
Ngọc càng ngờ lầm, giả vờ kè kè chuyện riêng.

— Tôi yêu cô Thi, sắp sửa hỏi làm vợ thi bỗng cô ấy đi đâu mất... Ráng chừng chúa cũng quen biết cô ta nên cho là một sự lạ chứ gì... Nếu thế chúa làm ơn bảo dùm cho tôi biết bây giờ cô ấy đi tu, nên tôi cứ lẩn mò các chùa chiền để đi tìm... .

Lan nghe lời đó, cười Khanh khách nói tiếp theo:

— Vậy ra ông tới chùa Long-giáng

... Nhưng cô Thi tôi quen biết chắc không phải cô Thi của ông đâu,

dùng vội mừng hão... Đứng tê ở trước cửa Từ-bi chẳng nên nói câu chuyện nhẵn nhít, nhưng xin ngài cũng thấu nỗi khó cảm của kẻ tu hành này mà tha thứ cho... ông nghe câu chuyện tôi sắp kể đâyxin giữ bí mật cho nhé!

— Được, tôi xin giữ bí mật.

— Cờ gì đâu! gần đây có một

Lan nói một mình:

— Chết chúa, chưa bao ông hộ di mưan bà.

Rồi chúa hắp tấp chạy xuống nhà. Lan tưởng làm thế để đánh trống lảng, nhưng ngờ đâu càng tò cho Ngọc biết rằng mình là gái. Vì Ngọc nhận ra rằng hễ khi nào câu chuyện đến chỗ nguy hiểm là Lan tìm hết cớ nọ cớ kia để xa lánh, Ngọc mừng thầm nói một mình:

— Cò tài thánh thì cùug không giấu nỗi ta.

Vừa nói rất câu thì thấy Lan ở nhà dưới chạy lên, nét mặt thản nhiên tươi cười như thường; Ngọc ôm ôm hỏi:

— Chắc tối hôm nay làm chạy có chạy đà, thi thế nào cô Thi cũng đến xem nỗi?

Lan vồ tinh không hiểu:

— Cô Thi uổ?

— Cô Thi của chúa, chúa đã quên rồi.

— Nam vô a-di-dà phật: ông chờ nỗi đùa nhỏ đến tai cụ thi còn ra làm sao?

— Nhưng chuyện có thực đâu mà chủ sụ..., chúa ạ, cô Thi của chúa thì yêu chúa, mà chúa không hề yêu được, còn cô Thi của tôi, tôi yêu em mà cô lại không hề yêu được tôi, hay không muốn yêu tôi.

Chú Lan nghiêm sắc rặt trả lời:

— Nếu còn muốn tôi nói chuyện với ông thì xin từ uay ông đừng đem những chuyện bậy bạ kể cho tôi nghe nữa.

— Xin vâng — Chỉ vì tôi coi chúa là người bạn thân của tôi nên mới dám ngó lầm can. Nhưng chúa không muốn nghe lời tôi. can chỉ mà chúa phải giàn.

(Còn nữa) Khái-Lưỡng

Ngoài giờ học tại trường công và trường tư, học-trò muốn thi bằng Quốc-huoc Pháp-việt được chắc chắn, luyện thêm Pháp-văn và Toán-pháp.

Hội trường Thăng-Long.

Số 2 và 9 Hàng Cót.

Thực vậy! Thực vậy! Không giám khoe tài

Môn thuốc trị chứng đau già giàa của Quảng-Đức-Sinh được phòng chung tôi, do y-si quan Ngọc-Sơn nghiên cứu rất tinh vi, đã chữa giúp lâm bệnh nhân, có chứng ấy thực rất thần hiệu.

Mới đây Mme Truong-duc-Huu chủ nhà hát Phúc-Thắng và M. An-Phi số 4 hàng Bồ Hanoi, cũng có chứng đau già-giagy, có lấy thuốc của bài đường điêu được khỏi cả.

Bản đường xem mạch, bốc thuốc, chuyên chữa các chứng ngoại cảm, nội thương và có đủ thuốc hoàn toàn sẵn sàng gói giấy hay đóng hộp để các bệnh nhân đi xa, tiện uống không phải sắc.

Bản đường chủ nhân xin sẵn lòng mách dùm các bệnh nhân các phương để phòng các chứng bất kỳ.

Kính cáo

Quảng-Đức-Sinh
31, phố Hàng Bồ, Hanoi

Đua xe

PHẠM

TÁ

Công nghiệp Đường
Học chuyên môn
Paris
Vui vẻ.. Vui vẻ

THUỐC LẬU THANH-HÀ

Bệnh Lậu là một bệnh có vi-trùng (*gonocoques de Nesseir*) Khi mới mắc quy đầu sưng, ra nhiều mủ dài chảy buốt tức. Từ ba tháng trở đi, nếu chữa không hết nọc bệnh thành kinh niên (*état chronique*). Tuy thấy, đê chịu hơn lúc mới bị, mủ ra ít hoặc có khi không có, song những khí mệt nhọc, thức khuya rưống say, bệnh lại phục phát, trong nước tiểu thường có vữa như sợi chỉ (*filament*), nhưng rất khó chữa, có người dằng dai đến mấy năm không khỏi. Ngay náo nỗi khỏi một cách chắc chắn xin mời lại, hoặc viết thư về hiệu THANH-HÀ mới mắc dùng số 6, kinh-niên dùng số 7. chí trong vài tiếng đồng hồ là bệnh đã ngay. Vâ lại chất thuốc hòa bình không bất đิ đái rát, không mệt nhọc như những thuốc có ban miêu. Dùng thuốc đì làm như thường.

giá Op60 1 ống

Sau khi bệnh tinh đê khỏi cần ông muốn được bồi bổ cho châm thận lại như xưa (khỏi váng đầu đau lưng di-tinh mộng-tinh v.v.) thi nên dùng KIÊN-TINH-TÚ-THẬN-HOÀN. Đầu bả muỗi được kinh-nguyệt đều hòa lợt đường sinh-dục, khỏi khỉ hư, đau da con v.v. thi nên dùng ĐIỀU-KINH CHÙNG-TÚ-HOÀN. Hai món thuốc này ai dùng qua cũng đều được kết quả rất mĩ-mẫn. Giá một hộp 1p60. Ở xa viết thư về kề bệnh sẽ có thuốc gửi cách hành-hoa giao-ang.

Có phòng riêng đê thật rắng rất vệ-sinh

Có nhận chữa khán không khởi không lấy tiền

Thanh-Hà được phòng

55, Route de Hué, HANOI

Trong bài « bài » trong nước Đức với

bộ nobl giám quản ». (Ngô-béos 1588, Ông Chuyết Phu viết :

1. Ngay trào lịch sú lúc đồng, lúc trăng... Ngay trào lịch sú là cái gì? mà ngay trào sú là cái gì? là giao lưu của?

2. sau khi nước Pháp chiến bại ngày tháng hai năm 1871.. và bắt thường cho nước Đức 5 triệu pháo lông.

Nếu ông Chuyết-phu giỏi khen toàn pháp ban khen sú-ký tay chân cái số 5 triệu với con số 1000 thì bài rất luận của ông sẽ có 1 phần đúng sự thực hơn.

♦

Ngọc-Hoàn viết trong bài « theo giòng nước » (P. N. T. Đ. số 500) :

1— Rời hai giòng nước mắt đã như rai thành thoát vào trái tim đau đớn của Tâm-Giao... .

Nếu hai giòng nước mắt rời được thành thoát trái tim thì đau đớn là vì đây... .

2— Câu nói của chàng nghệ sang-sang như tiếng cầu cứu của kẻ chết trôi.

Đã chết trôi mà còn kêu được sang-sang kia à! Ráng chừng lại tiếng gọi ở cõi âm chứ gi.

♦

Một bài « bài » đơn giản hay một câu văn bi cũ Th. B. (xã thuyết P. N. T. Đ. số 60) :

Vào dãy dãy xao mỵ nghệ phu nữ tại Thành kinh, một số chị em Hà-thành đã có cái vịnh dạ được là giáo nữ công. Hà thị Tuyết đem mấy khóm hoa dãy Bắc mà gửi được gửi nhất giũa chị em Huế.

Ai muốn hiểu, cố mà hiểu.

♦

Bắc-kỳ thể-thao số 104 viết :

Hai cái dấu hỏi (?) mà chỉ có một cái, sao không viết 2 cái dấu hỏi (?)

TRAM

— Bùm con ta người lương thiện... thát quát tém cự quan Lân thi rào thi
tâm dinh con cũng vẫn a

— Thế thi... 10 năm khôn sai!

Cours de

1. Littérature française (programme baccalauréat) tous les jours de 19h
programme diplôme tous les jours de 19h à 21h 3. Littérature Annamite tous les samedis de 20h à 22h

Ai muốn

a) học thêm để thi Diplôme và Baccalauréat cho chắc phần chúng tuyển;

c) học lau văn, thơ quốc-văn

e) giải tri tiêu sầu ngoại những giờ làm việc các sở, thi tài đến trường Hồng-Bàng; mà nghe mấy ông Cử-nhan Khoa văn-chương khoa toán-physics

và nhà thi sĩ Nguyễn-khắc-Hiếu diễn giảng

Hai cuốn sách mới in

1. — NAM - NỮ BÍ - MẬT CHÌ - NAM

Nói về việc về sinh hồn-nhân của trai gái. Có hình vẽ các co-quan sinh-dục và các bài thuở đã chúa các bệch; Lận, Dương mai, bồ-thận, diệu-kinh, bạch-dái, an-thor, duong-thai, cầu-tụ v.v.

Ai muốn cho ói-lịch của vợ chồng được bồi-hảo, nỗi giặc đồng đúc, thán-thè khôle-maph, nên mua ngay sách này. Giá 3.00 ô za thêm cước op6 (Linh hồn giao-egán là op6) thơ và mandat đê: « Nhật-Nam Thư-quán Hanoi ».

2. — Thương-mại kế-toán chỉ nam

Sách này làm sô sách nhà buôn, hòn buôn, kỵ-nghe, nhà hàn-rồng, bia chí v.v. Thương-Mại kế-toán chỉ-nam là một cuốn sách do ông Lê-vũ-Thái tốt nghiệp trường Cao đẳng Thương-mại, tham-ti Hса xi công-ti soạn ra bằng chữ Quốc- Ngữ rất công-phu, đề chí dẫn một cách rõ ràng, dù-hiệu các sô sách nhà doanh-ghịệp i hòn vào sô, công việc trực sô cuối năm, cách hòn lò lãi và thay-hành theo phương-áp giàn tiễn. Lối Quốc- Ngữ viết tắt. Cách lập danh máy có in cẩn-bản đỗ, các thứ máy chủ đê người không có máy lập đánh cũng được, v.v. Dù nhà buôn, bội buôn, nhà chế-tao kỵ-nghe, làm ruộng, các nhà làm báo, chí đều dùng hợp cả... Trong sách là có thêm nhiều mục rất có ích như: Cách viết thơ từ trong việc thương-gia biên-tho, làm văn-lý giao-kéo... C ch giao thiệp với nhà băng, nhà bưu-điện, các nhà chuyên-môn vận-tải. Cách học tính nhanh, máy đồng...

Thật là quyền-sinh Kế-toán đầy đủ và rất hợp thời. Cái thời-doi cạnh-tranh kinh- liết về kinh-tế và tiền-tài. Sách đã in rõ, Giấy rất tốt bia cực đẹp chữ thật rõ. Giá 1p50. Mua buôn mua lẻ thơ và mandat đê cho nhà xuất-bản như vậy: Nhật-Nam Thư-quán Được-phòng 26 Hàng-Bông Hanoi — Bắc-kỳ gửi cả mandat trước thi là 1p80 cả. Gửi linh-hoa Giao-egán thời là 2p95. Mua ngay kéo hết.

Im. Moderne

62 phố hàng Bạc, Hanoi
Le gérant: Pham-Chân-Hưng

Gang nhà mới nên bán hạ giá

Hiện Tú Minh, bán các thứ dùng vè điện, đồ don sang sô nhà 18, phố hàng quạt, trước cửa Cinéma Tonkinois. Đã hàng đã bắt đầu bán ha giá.

?

Quái ! lạ quá !

Quyền ấy giày những 218 TRANG
bản có Op.35; không những thế, truyền
lai hạy, vắn lai vui; mà nhất là tac
giải lai là nhà tiêu-thuyết.

NGUYỄN-CÔNG-HOAN
mà sao lai đẽ nhan là:
Những cảnh khốn nạn

b) chỉ có thi giờ học « Lớp tối », đẽ thi bằng tú tài ;

d) học thêm hán - văn đẽ biều thấu quốc-văn ;

Ai hỏi thè lè

LYCÉUM LIBRE HONG-BANG

68, 70 Rue Jules Ferry — 12.14 Avenue de la Cathédrale 39 Rue Lamblot — Hanoi

Imprimerie Lithographique

HỢP THANH

96 Rue des Tasses Hanoi
là nhà in thạch-bản có đủ các khí
cu, máy móc, chuyên mòn in các
bút giấu hiện ngũ sắc :

« Hiện pháo — hiệu chè — hiệu
— rượu — hiệu hương — lịch v.
v... »

Các ngài cần các kiều dẹp, trong
nhà có người vẽ chuyên mòn, rút
am hieu về lối khuếch trương đường
thương-mại.

Các thợ làm máy rất khéo-leo, dù
dào luyện lâu năm trong các nhà in
tay-nam.

Các ngài cần in các thứ giấu hiện
ngũ sắc, rù mờ, nít, xin mời lai bài
số thương-hàng, sẽ được gửi rất hay

Ü xá viếng thư hỏi già, xin già
giay ngay.

Hợp thành

96 Rue des Tasses Hanoi

— Cù di dân với vàng thẽ?

— Ấy chết! Ông đẽ tôi kèo nhỡ tầu, đẽ
người ta mong đợi thi không tiền?

Ai mong cự?

— Tôi chủ cùa bùa di dẹp tiệc ở hiệu com
tay Lac-xuân ấy mà, ông có biết không?

— Ai bảo tay là gi hiệu Lac-xuân, có phải
ở số nhà 55 phố hàng Bông mà là hiệu to
nhất Hà thành của người Annam mở; đẽ
giày nói 528 chờ gi,

MỘT CO' QUAN

Chuyên khảo cứu về những cách phòng nạn cháy.
Thực hành cách phòng nạn ấy theo phương pháp riêng.

RẤT HIỆU NGHIỆM

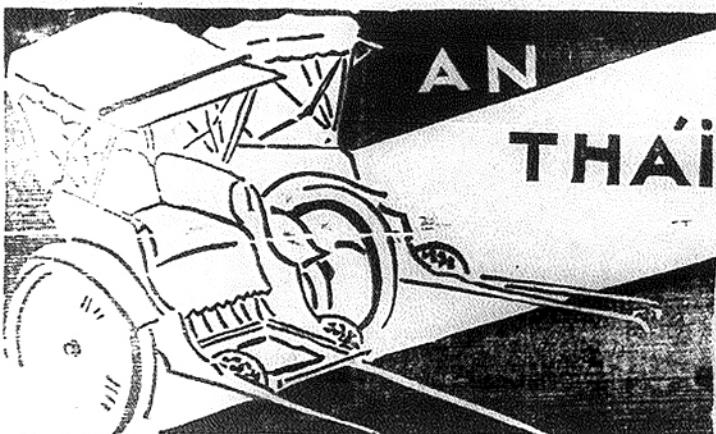
Chú nhật nào cũng có thử máy ở nhà
hiệu để rõ sự hiệu nghiệm của máy

KNOCK-OUT

PIERRE JACOMET

Đại lý độc quyền máy cứu hỏa Knock-Out
chuyên mua và các nguy hiểm phòng cháy
9, Phố Đồng-Kinh điện tin: Jacomet Hanoi
Giấy số: 637 RC. Hanoi 324

Ai muốn hỏi han điều gì về
cách ngăn phòng nạn cháy, bắn
biểu rất hoan nghênh chỉ dẫn

Hiệu động xe tay rãnh chân 23 phố Cầu gò — Hanoi

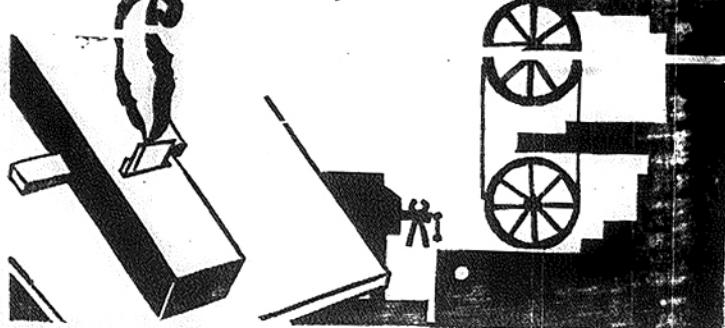
THUỐC LẬU HỒNG - KHÊ

Là một món thuốc ngoại khoa già truyền ngoài trăm năm, lại nhờ được sự kính nghiệm
của chúng tôi trong mươi năm nay, đặt phòng riêng truyền món chữa về bệnh lậu và
những giang mai nên phát minh ra được nhiều vị thuốc rất hay chế luyện thêm vào thành
bột phương thuốc rất hoàn toàn chỉ uống trong bốn tiếng đồng hồ là biến hiệu ngay
không bắt đì dài giờ không vật vã nhọc mà không hại sinh dục, dân bà có chửa chưa
đang được. Bệnh mới phải ra mủ, ra máu hoặc tóc, hoặc bệnh đã lâu chưa không rút
roc mỗi khi uống rượu thức đêm, trong người nóng ẩy lại thấy có mủ và xem trong
nước tiểu có vẫn, uống thuốc này đều khỏi. Vì nay Thuốc đã mau khỏi, lại không công
phát, nên được anh em chị em đồng bào... dùng mỗi ngày thêm đồng, cả người Tây
và người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi rất nạc, cũng nhận rằng không
thuốc nào bay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0p60 một ống bệnh giang-mai tim-la phát
bạch lèn soái nồng rết lở loét quay đầu đau xương rất thịt rúc dầu oái mè day, ra mào
ga hoa khé, phì lè khắp người, cù-dinh thiêu pháo sập nguy đến tính mệnh chỉ nổ
tut tát thuốc là cùi từ nồi sinh trong 24 tiếng đồng hồ không phải kiêng nước không
lúc lên ràng uống thuốc đi làm việc obr thường không hại sinh dục. Cũng 0p60 một
ống Xin mời quý bộ lại hoặc có thử về lập tức có thuốc gửi đến tận nơi mua từ 6 ống
trò leu không phải chịu tiền cước.

Hồng khê được - phòng

Nhà — Route de Hué — cạnh chợ Hôm Hanoi Telephone 7553

Phúc Lợi

7.9.11 ROUTE DE HUE HANOI

Sang nhà mới, bán hạ giá

Hiệu Tự Minh bán các thức dùng
về điện, đã dọn sang nhà mới số
nhà 18 phố Hàng Quat trước cửa
Cinéma Tonkinois

Bảo-bình-An được phòng

CHAN - SEUK - YU chủ nhân
số nhà 35 hàng Ngang Hanoi
giáy số: 550

Nằm ngoái & số nhà
38 hàng Ngang, nay
đã dọn sang trước
cửa hàng phở ấy số
nhà 35 Hanoi.

Trong hiệu có Chau
Seuk Yu tên sinh
xem mạch không lấy
tiền.

Tiền sinh hiện đã
chuyển về các
quán Tây Nam, có
nhieu chứng chỉ tốt.
Xin mời các quý vị
lại xem sự thật, mời
biết là hay.

Bản được phòng lại có các bang cao dan
boan cau va các thứ sâm thô tốt.

Thuốc bảo chế tốt, giá lại rẻ xin nhận
kỷ giấy phạt ba kẽ lầm.

Lão-Binh 1.

TAN THANH 145
HÀNG BẠC

**KIẾU MỚI GIÁNG ĐẸP
GIÁ ĐỂ**

Một cuốn sách « thiêt thực » có ích-lợi vừa xuất bản do Nhà Nước thông dụng:

LUẬT TRƯỚC-BẠ MỚI

Thể-lệ đương thi-hành thuế trước-bạ, tem, ốp bạ và Địa-bạ, có thí dụ dẫn giải rõ ràng

Ông Mai NGUYEN-QUANG-THÁI soạn

Sách này sau khi quan Chánh Trước-bạ Đông Pháp và quan Chánh Địa-bạ
Đông Pháp xem qua rồi. Tòa Trước-bạ Trung-tương lại kiêm-duyet cần thận

Công-văn số 4.II7 — E, gửi ngày 27 Décembre 1930. Quan Giám-Dõe Tài Chính Đông-Páph có giới thiệu với:

Quan Thông Độc Nam kỳ — Quan Khâm Sứ Trung kỳ — Quan Thông Sứ Bắc kỳ

Nên mua quyền này cho các chánh-dịch chốn hương thôn thông
dụng, vì là quyền sách thiêt thực rất có ích lợi cho nhân-dân

sách giấy 90 trang. Giá 0p.60

Có gởi bán ở các hiệu sách lòn các nơi. Ở xa nêu muốn viết thư thẳng về bán quyền mua, mỗi cuốn xin gửi thêm 0p.20 tiền cước.

Thê nào là « Phòng Tich »

Bệnh phòng tích dần ôn dần bắc súc lợn
đàn thường hay bị, từ 25 đến 50 mươi tuổi
hay bị lâm: 1- Vì con nai rung say với ham
tinh đặc; 2- Áo xong đã ngủ hay đi tắm
ngay nên bị bệnh, gọi là phòng tích. Khi
mùa bệnh thấy dày hơi, tức cổ, tức ngực,
con không muốn ăn, ăn thì ó, thường
đau bụng đau lưng, chân tay mỏi mệt. Bé
mù sáu, sắc mặt vàng, da bụng già. Mỗi
tổng 1, 2 liều lầu 4, 5 kén Phòng-Tich thần
dược Con Chim không công phat, dùng
đanh ất thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Mỗi
liều chia hai bén uống giá 0p40.

VU-BINH-TAN

178 bis, Route Lach-Tray, Hai-phong
An-tú kim-tiền năm 1928

Các nơi Đại-lý

HANOI: M. Hèo, 22 bis phố Hoà; Trần
văn-Huân 99 phố mới; quang-liễn-ký, 4,
phố hàng Long; Nguyễn-ngọc-Linh, 25 phố
hang Bông — HÀ-DÔNG: Hiệu Nam-Thọ
Chợ buổi; Bảo-Châu Photo phố Bruxelles;
Hàng-Phong & Chợ Tia — NAM-BINH: Hiệu
ichi-sinh-Đường 19 phố khách; Hung-Loes
9 Nang-Tinh — HÀI-DƯƠNG: Hiệu Chi-
Lan 11 Đèo-Thị — BẮC-NINH: Vinh-Sinh
162 Tiêu-An — SƠN-TÂY: Vạn-Thành 47
Hàng-Tinh — HAIPHONG: Hiệu Nam-Tân
bán sách vở 48 phố Bonnal — VINH: Sính
Bụy phố gare — HUẾ: Vinh-Tường 49 Gia
Long — SAIGON: Hung-Vượng 18
de-Espagne.

Các tinh trong ba ký có đại-lý bán,

BIJOUTERIE TONKINOISE

VĂN TƯỜNG

(Chính hiệu BÀ-LỤC)

HAIPHONG — 293k, Phố chợ Sắt

Riên hiêu chayen làm, bán và chữa đă
các đồ vàng bạc thời trang Nam-Việt đã
vào 20 mươi năm nay; bao giờ vàng cũng
tung tuồng đúng cẩn.

Lại cài bìn thêm các thứ chè tết hoa
— Sâm Cao-ly, Huê-Ký, quế thanh, yến,
hung-Nam.

Giá cả không chỉ có số không lo
sai tên gì.

Có hàn theo cách linh hóa giao ngan
VĂN-TƯỜNG

MÙA RÉT BẤT TƠI

Phòi yêu sinh ho, sớm không điều trị, lâu thành lao xuyên
có một không hai

BÔ-PHẾ THÁNH DƯỢC

Trừ đờm, trị ho, mất lao, hết xuyễn, giúp ích cho người, cung thất chẳng nhỏ, có dùng mới biết

Lọ con	0p.40
Lọ lớn	0p.80

ĐẠI-QUANG DƯỢC PHÒNG

47 phố Hàng Đường Hanoi — Giấy nói số 805

Nhà, đất bán rẻ

Muốn bán một cái Hotel ba tầng,
số 338 và 340, đường Khâm-thiên,
lắp toàn bằng cement armé và gỗ
tùm trong có 16 buồng dù cả đồ dùng
đương Hồng-kông, tủ gương v.v.
Và nột khu đất 310 thước ở bên
cạnh.

Tuy ý ngài nào muốn mua riêng lô
đất hay lô nhà cũng được, giá bán
rất rẻ, cách giả dễ dàng.

Ngài nào hỏi xin mời lại hiệu thuốc
hay có tiếng.

Tử ngọc Liên.

78 Hàng gai Hanoi

Thuốc-lào Đông-A

Gói như thuốc lá

Hút ngọt, lâu hết.

Bồ túi rất tiện.

Ai muốn mua buôn

gửi thư hỏi Trần-Nhiel

Ninh-Nho-Ninh-Giang.

Sách bán giúp Hội Đức Anh 40%

— sách có nhiều bài hay.

— Xin giới thiệu cùng độc-giả

Phó-thông Văn-xô mới xuất bản cuốn
Nền-tinh-thể-thi sách dày 52 trương có
lõi bằng sưa cuốn Phụ-nữ, bài vở lựa
chọn của ba người viết, cách sắp đặt theo
lối mỹ-thuật, có nhiều tranh vẽ điểm trang
Giá đánh 0p25.

Tiền bán sách này có trích 40 giúp hội
Đức-Anh.

Ai muốn biết nội-dung và giá trị của sách
hãy biếu thư đánh có 0p28 gởi mua. Thư
gởi cho Phó-thông Văn-xô đường Hầm-sỏi
& Gia-Định. (Có mục lục các sách gởi kèm
theo s-đb mua).

NỀN DUNG

Sà phòng thơm rửa mặt haju

MONDIA

vừa thơm, vừa rẻ. Có bán khắp mọi nơi

BA CON TA NEN

Chú ý

Ông Bang-hưu-Đạo mới ở Singapour
ra Bắc-Hà ta lần thứ nhất, có tài xém
được những việc quá-khứ vị-lai 10
đều đúng cả 1, tướng pháp như
thần. Bà con ta ai có sự gì nghi ngại
đến báu mện, hoặc vì quên lợi, v.v.
xin mời lại xem ngay, không dám
khoe hay, nói lầm. Mong lầm thay!

M. Bang-hưu-Đạo
Hiệu Hồng-Xuong
số nhà 63 phố hàng Buồm
(ở trên gác)

CUNG CẠC NGÀI

có bệnh nén biệt

Ông Hứa-gia-Ngu là một danh y có tiếng khắp trong Nam ngoài
Bắc ai cũng đều biết, ông đứng chủ hiệu bao-chế Thiên-hòa-
Đường ở số nhà 25 phố Hàng Gạo (gần chợ Đồng-xuân) ông làm
thuốc bắc tẩm năm nay, ông có tài xem mạch bắc thuốc, chắc
bà con đã tường biết ông, bắc luận lúc nào ai muốn bắc mạch
xin đơn, ông vui lòng không quản tiền nong, nhiều ít, hoặc
không cũng được, không quản khó nhọc, còn các thứ bao ché
đang phép không hề giả rói, các thứ kinh nghiệm về khoa phụ
nữ, và các thứ cao dan hoàn tán thì rất hiệu nghiệm. Nói tóm
lại là trong bao ché của ông chữa đủ các chứng bệnh, vậy bà
con nên biết, mà dùng trong khi có bệnh.

Người biết ơn ông giới thiệu